

Bubuļu Kambaris #4

*Neviens neko neveic labi, ja tas ir pret viņa gribu, pat tad, ja cilvēks dara labu darbu.
/Augustīns/*

*Šķirot rakstu pēc raksta, man atlika tikai priecāties par to, cik krāsainā pasaulē dzīvo šīs skolas iemītnieki.
Diez vai šogad skolā atradīsies kaut viens skolēns vai darbinieks, kas apzināti vai neapzināti nebūtu pielicis savu roku, Bubuļu Kambara izveidošanā.*

Bubuļu Kambara rakstu autori gluži kā čaklas bitītes ir darbojušies visu gadu, lai nepalaistu garām ne sīkuma no skolas dzīves. Uz mata tāpat kā tie, kas ir radījuši šos sīkumus, kurus nepalaist garām rakstu autoriem.

Paldies, Tev, kas ar savu klātbūtni ir padarījis šo skolas gadu tieši TIK interesantu, radošu un piedzīvojumiem bagātu, kāds tas ir.

Emīlija Raiena

*„I know I'll see you again
whether far or soon.
But I need you to know that I care,
and, I miss You so.”*

Laiks iet uz priekšu, mums paliek tikai atmiņas, sajūtas un izlietās asaras. Mūs ir pametis labākais prefekts, izcils kalambolists, nepārspēts meiteņu milulis, paklausīgs students, bet galvenais – draugs, Sebastjans fon Divine.

Sebastjans pasaulē nāca Dereka un Heteras laulībā, kā pirmdzimtais un vienīgais bērns ģimenē. Savās dzīves gaitās viņš bija neiedomājami patstāvīgs, nekad nevienu neapgrūtināja ar lūgumiem, bet labprātīgi palīdzēja citiem. Savos vienpadsmit gados, kad pirmo reizi spēra kāju pār Cūkkārpas sliexsni, daudzi no mums tika apburti ar viņa nepārspēto šarmu un smaragdzaļo acu skatienu. Sebastjana vārds bieži parādījās starp priekšzīmīgākajiem skolēniem. Sebastjans bija apveltīts ar gaišu galvu, vēl pasaulē neatklātiem talantiem, augstām atlētiskajām spējām un komunikāciju. Cilvēks, kas atradās un arvien atrodas vistuvāk ideālam.

Pēdējos divos savas dzīves gados, man bija iespēja iepazīt Sebastjanu daudz tuvāk. Krietnu laiku, priekš manis viņš bija viss. Saule, gaiss, siltums, dzīve. Es nespēju iedomāties sevi pasaulē, kurā nav viņš. Patiesībā, vēl tagad to nespēju. Arvien es rītos pamostos domādama, ka Sebastjans ir kaut kur tepat netālu. Zīniet, pametišu koptelpu un visticamāk satikšu viņu kādā no gaitenīem... Es eju, es meklēju, bet nevaru vairs atrast. Vairs nav ko atrast. Viņa smieklī vairs neatbalsojas klasēs, prefekta zīme nelaistas saules gaismā. Zaļās dārgakmeņu acis ir aizvērtas uz visiem laikiem.

Neilgi pirms Sebastjana nāves, es saņēmu vēstuli. Viņš rakstīja, ka bija laimīgs, ka beidzot iemācījies dzīvot, un es nespēju vien beigt priecāties par viņu. Ko es ar to vēlos pateikt? Tikai to, ka viņš savas dzīves pēdējās dienās vēl nekad nav bijis laimīgāks. Viņš negribētu, lai mēs raudam, nē! Ja vien spētu, ja vien varētu, viņš noteikti atsūtītu mums savu burvju mikstūru un liktu smieties, jo viņam pašam tas padēvās vislabāk. Smieklī...

Reiz mēs bijām mīļākie, reiz ienaidnieki un tad draugi. Mēs mainījāmies, pieaugām, iemācījāmies piedot, aizmirst pāri nodarījumu. Bet manas jūtas neprata nomainīt sejas izteiksmi. Cauri visiem mūsu laikiem mīlestība arvien ir palikusi tā pati. Jā, es varu nekaunoties teikt – es mīlēju, milu un mīlēšu Sebastjanu un viņš to zināja. Nekas man neliks viņu aizmirst, vienmēr viņš paliks manā sirdī kā pats labākais no labākajiem.

“And sometimes ending is the only place to start”

Ar mīlestību - Vendija Satīna fon Grāfa

Intervijas

Intervija ar maģijas vēstures profesori Amandu Vilkinsu

Kādu pēcpusdienu mūsu „Bubuļu kambara” jauniņā darbiniece Mērija Džeina Riversnova devās pie laipnās un mums visiem pazīstamās profesores Amandas Vilkinsas. Meitenei jau „rokās” bija sagatavoti daži personiskas dabas jautājumi profesorei. Un, lūk – Mērijas pirmie un arī nepārdomātie, kutelīgie jautājumi, ko viņa, naiva būdama, bez mazākās priekšnojautas pajautāja mūsu cienījamajai profesorei.

Mērija: *Profesore Vilkinsa, es zinu jums šis jautājums var šķist nepieklājīgs, taču daudzus skolēnus moka jautājums, cik īsti jūs esat veca?*

Profesore Vilkinsa: *Bērns, kā tu uzdrošiniies vaicāt man vecumu?!*

Tomēr Mērija bija braša meitene un viņa interviju turpināja ar tālākiem jautājumiem.

M.: *Kāpēc jūs nolēmāt strādāt Cūkkārpā?*

V.: *Ar Nastju esam draudzenes jau ilgu laiku un viņa piedāvāja, lūdza mani pievienoties profesoru grupai, lai viņai būtu kāds, kam var patiesi uzticēties. Protams, atalgojums nebija izšķirošs. Esmu visu mūžu nostrādājusi ar sīk... bērniem.*

M.: *Vai tiesa, ka jums pieder izsmalcināta cepuru kolekcija?*

V.: *Jā, un tā vienmēr ir man līdzī un to aizsargā spēcīgas pretlāstu burvestības. Protams, ja jūs interesē, es varu aizvest jūs pie tās un jums to parādīt.*

M.: *Jā, tas būtu ļoti jauki!*

Lūk, šeit arī ir aplūkojamas dažas no profesores Vilkinsas cepurēm.

V: Protams, katrai cepurei ir savs stāsts... Katra man ir īpaša. 84. cepure ar to zilo putniņu, kuram ir stiklīņš acu vietā - tā ir viena lieliska cepure - ziniet, tās dēļ mani gandrīz nogalināja viena traķa vecene! Viņa man to centās noraut no galvas, tieši tāpēc putniņam astes spalva ir nedaudz paplūkāta, bet tomēr tā ir viena no skaistākajām cepurēm, ko manas acis ir skatījušas... Kopā manā kolekcijā ir 93 cepures un visas šīs cepures ir manas dzīves neatņemama sastāvdaļa.

M.: Ko jūs domājat par pašreizējiem Cūkkārpas skolēniem?

V: Par pašreizējiem Cūkkārpas skolēniem? Ak, dievs, mežonju bars! Zini, bērns, ja man būtu teikšana, es viņus visus noslīcinātu ezerā kā tādus sunus. Nē, to nepierakstiet! Redziet, Cūkkārpā ir daudz jauku puisīšu, bet skuķi... neķemmētiem matiem un vienmēr apgrauztiem nagiem!

Palaidņus vajadzētu turēt nedēļu bez ēdamā un dzeramā! ES jau neesmu vardarbīga, bet, ja man būtu teikšana... Protams, Nastja nav slīkta direktore, dāma uz goda... viņai ir pāris tik skaistas cepures... bet viņa par maz audzina tos mazgadīgos.

M.: Jā, un kura torņa pārstāve jūs savulaik bijāt Cūkkārpā?

V: Savulaik ar izcilību beidzu Slīdeni. Tāds tornis... Bet tagad ir nu jau savādāk nekā manos laikos. Toreiz cilvēki bija daudz graciozāki un nevienam nenāca prātā urbināt degunu vai darīt tādas muļķības kā, piemēram... Toreiz jau viss bija savādāk nekā ar šiem šmurguļiem, kuri man jāmāca.

M.: Un visbeidzot pēdējais jautājums – ko jūs vēlētos pateikt Cūkkārpas skolēniem?

V: DISCIPLĪNA!!! Tiem jāpieaug, tiem jāievēro disciplīna!!!

Tāda bija mazliet pārsteidzošā intervija ar mūsu profesori Amandu Vilkinsu, bet Jums vienmēr uzticīgā Mērija Džeina Riversnova gaida pūces ar Jums interesējošiem jautājumiem, ko uzdot Amandai vai citiem profesoriem no mūsu skolas!

Jūsu vienmēr uzticīgā un vērīgā reportiere Mērija Džeina Riversnova

Intervija ar mājas elfu Tinkiju

Intervēt burvīgo mājas elfu Tinkiju dodos uz skapī, ziņo šarmentā Bubulu Kambara darbiniece iekārtojamos uz apšaubāmas tīrības spaiņiem, Kā jau mājas elfa, viņa ir tērpusies nenosakāmas pēc krāsas, ir dīrāta taisni no leoparda. Savukārt trijos matos iestīvētā vēmekļu dzeltenā švamme ar ļerpātiņām liek domāt, ka mājas elfa ir īpaši gatavojusies intervijai; uz Tinkijas jau tā nesimpātiskajām lūpām bija uzklāts atbaidošs smiņķis. Labi, ka slotu skapī valda pustumsa - apgalvot, ka, krēslai slēpjot viņas šikās stila mājas elfa izskatās gandrīz labi, un ekstremitātes pat liecināja par manierēm.

Novērtējusi situāciju, tūdaļ ķeros pie lietas, jo netikami saldē sēžamvietu. Uzdodot jautājumu, Cūkkārpa ir elfas mājas, es ceru sagaidīt stāstījumu par sadistiskiem saimniekiem vai trikiem, tomēr manu dārgo personību sagaida smaidot, Tinkija stāsta par to, kā pirmo skaņu pusgadsimta šajā pat iestādē, iznākot no savas miesām. Smagi nopūtusies, es turpinu mājas elfas ko Tinkija domā par mājas elfu tiesībām Cūkkārpā, -Nu, tām nav ne vainas. Tas ir, te ir, tas ir, nu te ir Mums te ļauj iet uz balli un ēst. Bet nav jau tā, ka es saprotoši māju ar galvu, pierakstīdama mājas elfas atbildi

kādu tumšu pirmā stāva slotu Zvaigznīte. Abas ērti gatavojoties omulīgai sarunai. formas lupatā, kura, spriežot viņas vienīgajos netīri zilām

burbuļrozā varu rozīnītes, sakrustotās

metāla spainis kopš kura laika izsmelošu Merlina cienīgiem vilšanās. Dīvaini izdvesusi pirms nelaiķa mātes intervēšanu. Kad prasu, viņa pamatīgi samulst. labāk nekā dažviet citur. zinātu, kā ir citmāj,- es ar stilīgi vecrozā spalvu.

Turpinu iztaujāšanu ar vēl personiskākas dabas jautājumu - prasu, vai Tinkiju apmierina Cūkkārpas vadība. Mājas elfa neslēpj satraukumu, runājot par saviem saimniekiem; tiek ņurcīts lupatiņas stūris un skatiens tramīgi šaudās pa slotu skapi.

-Nu ziniet. Viņi ir mani saimnieki, es nedrīkst teikt neko sliktu par viņiem,- mājas elfa sazvērnieciski pieliecas man tuvāk un čukstus murmina tālāk. -Bet daži ir pavisam dīvaini un ļauni. Te klejo ļaunums,- Tinkija sāk zvetēt sev pa galvu, blāujot kaut ko par sliktiem elfiem. Paiet brīdis, kamēr izdodas satrakoto būtņi nomierināt.

Tālāk rīkojos gudrāk, atgriezdamies pie vienkāršākiem jautājumiem.

-Vai jums ir kādas vēlmes attiecībā uz mājas elfu sadzīvi Cūkkārpā?- es jautāju, gaidīdama atbildi. Tomēr Tinkija nopietni aizdomājas, un man nākas uzsist knipi viņas šņukura priekšā, lai būtne atgrieztos realitātē.

-Nu, man šķīst. Ka tev ir bumbās. Nu patīk man te. Nav jav ne vaianas. Ja neskat to dažu stulbo elfu un manicāli slepkavniecisko elfu iznīdēšanu, ko rīko mikstūru pasneidzej. Zin, viņ man dien centas noindēt.

Ta pavisam skarbi. Un vel ta skuķ no krakļnag bij ar to babiet uz vien rok,- man nākas pamatīgi papūlēties, lai no gramatikas kļūdām apņemtās čaulas izlobītu kodolu.

Tad uzdodu nākošo jautājumu - vai Tinkiju nekad nav mākusī vēlme valkāt apģērbu, ne kā atbrīvošanas zīmi, bet iespējāmību, ka mājas elfi varētu atrasties cilvēku pakļautībā, tomēr valkājot istas drēbes. Mans šarmantais skatiens pavēršas pret Tinkijas nožēlojamo ietērbu, un es gaidu pozitīvu atbildi. Tomēr mājas elfa jau atkal mani pārsteidz, pieceļoties kājās un sākot rotēt ap savu asi.

-Ak, ne, ne. Tās jus drebes ir dumjas. Man jau ta ir cmuk lupatiņ. Vai ta nav cmuk?- man nākas pamatīgi nopūlēties, lai neļautu vaļu smiekliem.

Lai izvairītos no tālākas elfu modes lietu apspriešanas, es uzdodu nākošo jautājumu, prasot, vai, ja Tinkijai būtu iespēja iemiesoties kādā citā būtņē - kura tā būtu. Mājas elfa sagādā man kārtējo pārsteigumu, nevēlēdamās kļūt nedz par cilvēku, nedz goblinu, bet gan palikt mājas elfa ādā, jo tie esot "visgudrākie un skaistākie, un sapratīgākie būtņi zemes virsu, ja neskaita dažus dīvainus".

Cenšoties nesmierties pārlietu skaļi, uzdodu nākošo jautājumu - prasu, vai dārgajai Tinkijai ir kāds

sapnis. Viņa iegrimst rozīgos sapņos, un man tā vien gribas šajā rozā ilūziju burbulī iedurt adatu, tomēr atturos un gaidu atbildi.

-Nu es kadu dienu sapņoju beigt šo skol. Es varetu stradat tai jūsu ministrijā, lai beidzot butu kartīb valstī,- mājas elfa izskatās pārāk nopietna, lai viņas sacīto spētu uztvert kā joku. Kurš gan būtu domājis, ka šmulīgām, zaļām pagrīdes briesmonītim var būt tik augsti ideāli? Ko sacītu dārgā AnastaCija, ja uzzinātu, kādus plānus perina viņas apspiestie? Apņemos kādu dienu papļāpāt ar visu milēto un godāto direktisīti par mājas elfu tēmu [varbūt viņa līdzīgi man domā, ka zaļie šmulī atļaujas par daudz?].

Uzdodu nākošo jautājumu, balsī ieskanoties nenoslēpjamam triumfam – vai tas nozīmē, ka Tinkija tomēr nav apmierināta ar mājas elfu tiesībām Cūkkārpā. Esmu droša, ka zaļo būtņu skološanās mūsu civilizētajā skolā nav iespējama [un, pie Merlina caurajām apakšbiksēm, labi, ka tā!] Tinkija paranoiski palūkojas apkārt un tikko dzirdamā čukstā nošņāc:

- Tā varētu teikt, bet es nedrīkst tā teikt. Tāpēc piedodiet,- šķiet, ka mājas elfa pateikusi kaut ko nepiedodamu, jo viņas skatiens šaudās kā atspole. Laikam nolēmusi, ka neviena te nav, viņa pārspīlēti skaļā balsī nobrēc kaut ko līdzīgu „mani viss apmierināt” iespējamajiem spiegiem aiz sienas. Tad zem deguna tiek nošņākts „mājas elfi ir gudrak nekā tie lamzak skolēn”.

Turpinu interviju, jautājot, vai Tinkijai nešķiet, ka burvestību ministres amats viņai būtu par grūtu. Visi zina, ka pastāv teiciens „mazs cinītis gāž lielu vezumu, tomēr neesmu pārliecināta, ka tas attiecināms uz mājas elfu, kura pat civilizēti runāt neprot, bet pret burvjiem izturas ar neapskauzamu necieņu.

- Bet kas? Jus cilvēkberns domājat, ka esat vislabākie un gudrākie. Jus cilvēk vispar neko nevedzat.

Buraties ar koķeļ gabaliņ. A mes elfi esam celas butnes. Buramies bez visadiem muguras kasamajiem rikiem,- mājas elfa naidīgi nošņāc manas apburošās personas virzienā. Nevienam pat prātā nav nācis, ka mājas elfos mājō tāds naidis pret burvju rasi. Kas zina, varbūt viņi pat plāno sacelšanās! Klusībā nošausminos un apņemos tūdaļ pēc intervijas doties pie AnastaCijas.

Tomēr sekojošo jautājumu Tinkijai uzdodu izteikti pazemīgā balsī. Jautāju mājas elfai - ja Tinkija kļūtu par burvestību ministri, kas būtu tas, ko esošajā valsts kārtībā viņa mainītu vispirms.

- Tur butu daudz punktu, bet jus bernelis, jau nesapratīsi. Un savas idejas nedrīkst teikt, lai tie lišķīgie ministri nenofendē idej. Pieševinasies vel un tas bus tie labie,- mājas elfa kļūst pagalam agresīva un es steidzos interviju beigt, lai kāda no viņas aizkustinoši zaļajām dūritēm nepabojātu manu žilbinošo smaidu. Saku elfai paldies par saturīgo informāciju, un, man par milzīgu atvieglojumu, Tinkija nopaukšķ un aizteleportējas.

Mājas elfu sacelšanās? Varbūt maigajām radibiņām tomēr ir nagi un raģi? Ar nepacietību gaidīsim, ko mūsu mazie, zaļie draudziņi sastrādās turpmāk.

Jūsu vienmēr spožā Zvaigznīte

Ziņo torņi

Grifidoru vēstis

Deonalds Bils Lengdons, Bubuļu Kambara Grifidora torņa ziņotājs.

Sis gads - esiet droši - būs savādāks nekā pārējie, pēc manām domām. Lai arī ir palikuši vecie prefekti - Džeimss Voliss un Kerija Halka, daudzi grifidori stāsta pasaciņas, ka Kerija Halka nolēmusi atteikties no sava amata. Bet tās, visticamāk, tiešām ir tikai baumas, kuru rakstīšanu neuzticēja man. Un tomēr, ja gribat zināt mazliet vairāk, lasiet zemāk esošo informāciju.

Es nespēju atturēties, nepavēstot Jums par kādu mūsu torņa skolnieci (vārdu es neminēšu, citādi vēl nolādēs mani cilvēktiesību pārkāpšanā), kura ar elspūšu skolnieku Rietumu tornī maigojās. Un tā nopietni, nevis tikai bucojās.

Grifidoru tornī gadā sākumā notika ballīte, uz kuru neviens neieradās. Tiri amizanti sanāca- rīkotāji tur sēdēja un gaidīja, kamēr kāds ieradīsies. Kādu stundu nosēdējuši, ballītes rīkotāji atmeta tam ar roku un devās prom.

Kalambola komandā ir noskaidrots jaunais sastāvs.

Pārsvārā komandu tagad pārstāv, pēc kapteines domām, talantīgi pirmziemnieki (arī es).

Notikusi negaidīta dumpošanās pret Amandu Vilkinsu, direktreses vietnieci un maģijas vēstures profesori. Pirmajā maģijas vēstures stundā, daži skolēni, arī

grifidori, uzdrīkstējās runāt pretī profesorei, un kāda īpaša meitene pat atļāvās nosaukt profesori par paviāna pakaļu. Kā jau būsit nojautuši, noteikumu pārkāpējiem tika atņemti punkti un piespriestas pēcstundas svētdienās piecos no rīta, kā arī saņemti T un aizliegumi ierasties uz nākamajām maģijas vēstures stundām. Bet neuztraucieties, jūsu mīlais Deonalds Bils necieta, jo nemaz nebija ieradies uz stundu. Professore par to klusē, bet ir dažas personas, kuras var apliecināt, ka asiņainu skatu nebija. Vismaz ne tad, kad šīs personas atradās klasē.

Turpinājums no pirmās daļas par prefektiem...

Kerija Halka ir atteikusies no amata. Džeimss Voliss tiek izmests no skolas. Jaunajos amatos tiek pieņemta grifidoru kalambola komandas kapteine - Alija Grota no trešā kursa un jaunais pirmziemnieks, dzinējs rezervists - Demiens Logans Abrassi. Visai pārsteidzoši. Pirmgadnieks - prefekts. Freijs Ārsets pieķerts maigojamies ar to pašu Demienu. Tiek iekarotas jaunas sirdis...

Elšpūšu aizkulises

Anna Voitehoviča, Bubuļu Kambara Elšpūša torņa ziņotāja.

Tiešām nezinu, bet laikam jau nojaušu... Elšpūtis nav vairs Elšpūtis. Tur

pagājušajā gadā un arī citos gados iedomīgi, viltīgi un godkārīgi No elšpūšiem vēl daudzi ir (gluži kā grifidori). Ir zināmi arī pat inteligenti (gluži kā tad mūsu mīlais Elšpūtītis nebija mīlība un jaukumība? Pati nevainība?! Nē, liekas, ka nē! ļoti dažādi audzēkņi, varbūt audzēkņi, kas nebūtu tornī. Starp citu, es domāju, iešķiroja... Šķirmice uz beigām piekususi, lai audzēkņiem ar "V" izvēlētos pareizo torni... Bet es Šķirmici, nē! Viņa ir pelnījusi tikai un šeit, es neuzzinātu, ka elšpūši patiesībā ir tik forši un jautri!

iešķirotie audzēkņi izrādās cilvēki (gluži kā slīdeņi). drosmīgi un bezbailīgi tādi, kas ir ļoti gudri un kraukļanagi). Bet vai raksturots kā pati pūkainība un Elšpūtī tiešām mācās pat pārāk citādi pelnījusi iekļūt šajā ka arī mani nepareizi laikam bija pārāk sākumburtu uzvārdā nenosodu mūsu veco vienīgi uzslavas, jo, neieklūstot

Jāatzīstas vien ir - es mīlu darīt visādus nedarbus un esmu dažreiz salta... Atliek vien tagad iedomāties, kurš tornis ir man vispiemērotākais. Bet, ja Šķirmice tagad ņemtu un visus elšpūšus pārbaudītu, tad tornis būtu pamatīgi iztukšots kā ledusskapis manā mājā...

Bet tagad laikam jāraksta tas, par ko es esmu mazliet lielākā šokā. Izrādās, ka Elšpūtītis ir viens *nekīts, sabojāts tornītis*... Vai! Man pat negribas par to rakstīt, bet tas ir mans pienākums - ziņot par to, kas notiek Elšpūša tornī. Labi, tāpat es biju nogurusi. Gāju uz koptelpu, pateicu paroli un iegāju iekšā pa portreta caurumu. un man vai žoklis atkāpās, jo - ko es redzēju! Ko es redzēju!!! Divi elšpūšu audzēkņi Žagatiņas jaunkundze (uzvārds mainīts) un Sarkankrūtiša jaunksungs (uzvārds mainīts) bija vai puspliki un darija uz dīvāna to, ko koptelpā nevajadzētu darīt... Protiet, maigoties. Man kā mazai meitenei tā tiešām bija "garīga trauma". Protams, es par to viņiem aizrādīju, bet... **KAS NOTIEK AR ELŠPŪŠIEM?**

Kraukļanagu ziņas

Artūrs Vārdnesis, *Bubuļu Kambara Kraukļanagu torņa ziņotājs.*

Sveicināti, visi Bubuļu Kambara lasītāji!

Esmu šeit, lai pavēstītu Jums par kraukļanagu iekšējām un virspusējām lietām, kas notikušas ar viņiem. Par lielu nožēlu, neko īsti labu es nevarēju pastāstīt - sakarā ar pēdējā laika notikumiem, kas norisinājās mūsu tornī.

Tātad, kādu rītu kraukļanagi bija nepatīkami pārsteigti, ieraugot nekārtību koptelpā un sastopoties ar kādu svešinieku, kurš, kā jau būsiet nojautuši, nebija ne kraukļanags, ne torņa vecākais. Grāfa Dorianas Dragomira ierašanās kraukļanagu koptelpā izraisīja vispārēju paniku, kā rezultātā jaunais inkvizitors (kā mēs vēlāk uzzinājām) burtiskā nozīmē - izsvieda no torņa visus kraukļanagus un viņu mantas.

Vēlāk tajā pašā dienā visā skolā tika izmētātas šādas zīmītes:

***'Vai ziniet to tornī, kurš nekaunīgi apsteidz pārējos? Jā, jā tos pašus sausus visziņus jeb citiem vārdiem, krauļu-netīros-nagus? Nu redziet, Jūsu lūgšanas ir uzklauskātas, kāds visnotaļ jauks cilvēks [pagaidām nenoskaidrota persona, bet viennozīmīgi dižens cilvēks] ir parādījis pacelto degunu klanam īsto vietu... Viņi ir ar kaunu izsviesti no sava torņa! Nav torņa - nav gultas, nav gultas - nav možā prāta, nav možā prāta - nav punktu gūšana! Lai slavēts noslēpumainais cilvēks, jo tieši viņš ir tas, kas atsaucies uz mūsu lūgšanām!!
CVH'***

Šobrīd kraukļanagi uz nenoteiktu laiku ir pārvākušies ar visu iedzīvi uz Lielo zāli. Nabaga mūsu kraukļanagus moka vairāki dažnedažādi jautājumi, no kuriem galvenie ir: „Kad atgūsim savu koptelpu?” un „Kas sūtīja Dorianu Dragomiru?” Kā arī dažus intriģēja jautājums par noslēpumaino personu, kurš bija parakstījis apakšā mazajām zīmītēm. „Kas ir šis C.V.H.?” Mēs visi ceram, ka šis pārpratums vai arī kāda speciāli rīkots *nedarbs* tiks ātri atrisināts un beidzot atgūsim mūsu zaudētās mājas – kraukļanagu tornī.

Viedokļi par šo visai nepatīkamo lietu

Felita Adegrede:

„Ā. Nu, par šito laikam nav labi runāt... Viņam diez vai patiktu... Nu, katrā ziņā, aizdomīgi ir. Es ceru, ka direktore drīz tiks galā, jo Lielajā zālē dzīvot sākumā bija jautri, bet nu jau sāk palikt par traku, nekāda miera ne mirkli. Vispār es tiešām negribētu tajā iekulties, ceru, ka pasniedzēji tiks galā un dabūs mūs atpakaļ mūsu istabiņās.”

Nike O'Hāra:

„Tai rītā es biju tikko pamodusies un, kā jau tas no rītiem gadās, devos uz vannas istabu. Tiesa gan - līdz turieni es netiku, jo pusceļā mani pārsteidza spiedoša Dafne un mana istabas biedrene Kristella, kas tajā brīdī skrādēja apkārt ar fotoaparātu. Šķiet, tur bija arī Kristāla, kas, kā jau vienmēr, saglabāja vēsu prātu. Tam tiešām bija vajadzīgs liels gribasspēks, jo Dafnes pidžamu bija apsēduši dejojāši rūķi. Kamēr mēs brīnījāmies par jautrajiem rūķiem uz Dafnes pidžamas un klausījāmies kā pati Dafne dusmojas par mūsu izspēlēto joku, rūķīši izdomāja, ka tiem ir dzīvojama

pašiem sava dzīve un devās iekarot kraukļanagu koptelpu. Šķiet, tādu spieģšanu un kliegšanu koptelpa nebija piedzīvojusi pat vistrakulīgākajās kraukļanagu ballītēs. Galu galā ne katru dienu rūķi no pidžamas izdomā uzsākt paši savu dzīvi. Savā jaunajā dzīvē tie centās pārvērst Kraukļanaga koptelpu par kārtīgu mīgu, neaizmirstot ne tikai šo to saplēst, bet arī atbrīvot dažu labu kraukļanagu no matu kumšķiem. Visai šai jezgai vēl pievienojās Kraukļanaga spoks, kurš acīm redzami tikko bija atceļojis no kādas tālākas vietas, jo to pavadīja vesela čemodānu svīta. Kādā no čemodāniem bija paslēptas pat spoku ūdensblusas, kas, neskatoties uz rūķu trakulībām, rada savu vietu kraukļanagu koptelpā esošajā ūdens strūklakā. Kad pavērās koptelpas durvis, mēs cerējām, ka mūs glābt ir ieradies mūsu profesors. Taču tā vietā mēs ieraudzījām nevienu citu kā skolas jauno lielinkvizitoru (tai mirkli mēs vēl nezinājām, kas viņš ir). Pārējais notika tik zibenīgi, ka mēs pat iepīkstēties nepaguvām, jo vispirms koptelpu pameta rūķi un spoku ūdensblusas, bet pēc tā sekojām mēs (kraukļanagi) un mūsu mantu lādes.

Iepazīnušies ar skarbo vīru un nonākuši uz „ielas”, mēs pārlietu nepārdzīvojām, un devāmies vien brokastīs, kas likās stratēģiski labākā vieta nākotnes plānu kalšanai un savādā cilvēka aprunāšanai. Tā arī mums nav skaidrs, kāpēc viņš izvēlējās tieši Kraukļanaga torni, tomēr viņš noteikti nav pārāk slikts cilvēks, jo līdz ar mūsu koptelpas okupēšanu viņš mums ir sagādājis ne vienu vien piedzīvojumiem bagātu dienu un aizraujošu mirkli mūsu ikdienišķajā skolas dzīvē.”

Un nobeigumā, mazs komentārs no mūsu kraukļanagu kalambola komandas kapteines par viņas komandu:

”(smaida) Es teiktu, ka mēs esam savākuši fantastisku komandu, jo mums visiem kalambols ir sirdslieta, nu tāda, pa īsto. Vispār komanda mums ir lieliska, jā, bet šogad kaut kā neveicas. Nezinu gan, kas tur par lietu.. Mums ir gan vecie, stiprie spēlētāji, gan rezervistos daži daudzsolīši jauni talanti, jā. Mums varbūt nepaveicās ar slīdeņiem, bet esam gatavi vēl rādīt klasi, bažām nav pamata.”

Nu ko, vēlējums no manas puses - lai komandai veicas!

Slīdeņu noslēpumi

Bubuļu Kambara ziņotāja, vienmēr spožā Zvaigznīte.

Slīdeņu koptelpa šī gada laikā redzējusi ne mazums atklājumu, kas liek matiem sacelties stāvus gaisā, ziņo Bubuļu Kambara ziņotāja Zvaigznīte [vārds mainīts].

Jau pirmajā skolas dienā slīdeņi izrādījuši nepakļaušanos visu mīlētās un augsti godātās Cūkkārpas Raganības un Burvestību arodskolas direktres Anastasijas Romānovas diktētajiem noteikumiem. Pirmām kārtām, sacēlušī Šķirošanas ceremonijā tādu traci, kas slīdeņu vārdam godu neceļ, zaļā torņa pārstāvji nespēja nomierināties arī vēlāk. Par spīti striktajam aizliegumam ballīšu rīkošanas sakarā, divas dumpinieci noskaņotas otrziemnieces sarīkoja "cepuru pārtiju". Ballīte gan neizcēlās ar pārliecīgu apmeklētāju skaitu, jo vairums slīdeņu bija iežmieguši asti TUR [Traumējoši Ugunīgais Rinkis], baidoties no iespējamā soda. Jāatzīst gan, ka sodu abas

nesaņēma, jo prata aizlist aiz divāna tieši tajā mirklī, kad koptelpā iesoļoja dumpinieku meklēšanas inspekcija.

Kāda satraukta, apjukusi otrziemiece brīdināja, lai, pie Merlina caurajām apakšbiksēm, neviens netuvojas Reinhardam Junkeram, jo tas spējot aplipināt visus ar smieklu slimību. To stāstot, nabaga meitene arvien smējās kā kutināta, kaut gan Skaidrīte jau bija piebarojusi viņu ar kaut kādu mikstūru.

Ziemassvētki septembra vidū vairs nav nekas neparasts, kopš divi tā saucamie prefekti - smukulītis Sebastjans un sirsniņa Denija tos sarīkoja divas nedēļas pēc mācību gada sākuma! Baumo, ka Slīdeņu Ziemassvētku svinēšanā piedalīties arī PILNĪGI kailais un ~~seksīgais~~ skaļi kliezsošais Freijs Ārsets, kā arī bariņš spiedošu skuķu, kam labpaticies apbrīnot skandināvu puīša vijīgās formas. Neilgi pēc kņadas, ko sacēla fakts, ka Ziemassvētki tika svinēti sešos no rīta, spoks Danskis un Freijs redzēti pinam viens otram bizītes un sienam matos koši sārtas lentas.

Coops van Heltons, Rendija Bleka un kāda neievērota pirmziemiece Adelaina kādā naktī neilgi pēc *īstajiem* Ziemassvētkiem atradušies koptelpā ilgi pēc komendantstundas. Aculiecinieks stāsta, ka viņi tur nodarbojušies ar aizliegtām lietām - kādām, to viņš nespēja izpaust, jo kāds bija licis lietā vieglu aizmirstības burvestību.

Baumo, ka slavenais siržu laužējs Dominiks Baltgailis redzēts, griežam kāju nagus koptelpas stūrī! Ko par to domāt viņa neskaitāmajām pielūdzejām? Viņa *pašreizējajai* - Mijai - pret Dominika īpatnējo stila izjūtu laikam nav nekādu pretenziju, jo droši avoti liecina, ka abi maigojušies uz divāniņa precīzi pusstundu pēc pedikīra procedūras.

Daži saka, ka uzvara pār kraukļanāgiem kalambolā slīdeņiem nenāca kā pārsteigums. Havaju ballītē kāds ceturzziemnieks stāstīja, ka Mārja un Arlīna spēles rītā iebērušas kraukļanagu komandas brokastu šķīvjos dīvainu, baltu pulveri, kas izskatījās gluži kā tas, kas atrodas profesores Mikas Andresones krājumos pudelītē ar uzrakstu "bīstami".

"Es pats redzēju, ka Filla iedeva viņām abām paciņu ar pulveri, bet vēlāk pie brokastu galda, ejot garām kraukļanagu galdam, viņas abas kādu laiku krāmējās ap zilās komandas šķīvjiem, un pēc tam es redzēju, ka zem kraukļu galda mētājās tā paciņa, tikai tukša!"

Tomēr tas, ka uzvara bija panākta ar viltu, nemainīja milzīgo prieku - kā nekā, kraukļanagi beidzot bija dabūjuši iekšās, turklāt - pamatīgi. Uzvaras ballīte Havaju stilā bija gada lielākais notikums koptelpas dzīvē. Daži rotājumi, šķiet, bija ņemti no svešiem krājumiem, tomēr gala rezultāts bija tīri ciešams. Lieliskais trijnieks - Mārja, Anna un Denija - dziedāja par godu komandas zēniem. Jāatzīst, muzikālā dzirde viņām nav ne uz pusi tik attīstīta kā lidotprasme; aculiecinieki saka, ka daži pat aizspieduši ausis. Pēc tam lieliskais prefekts Sebastjans pamanījās sagādāt milzīgu vilšanos daiļajam dzimumam, aizmūkot no skatuves gaidītā striptīza vietā.

Daži slīdeņu zēni un meitenes slēgtā sapulcē vienojās par pretlikumīga grupējuma izveidošanu. Viņu darbības mērķis pēc pašu vārdiem bija palīdzēt "iznīcināt citu torņu nejaucības". Pašlaik gan grupējums nav izcēlies ar sevišķiem sasniegumiem, un tuvākajā laikā nav gaidāmas izmaiņas.

Kādus vēl noslēpumus Bubuļu Kambara darbinieki spēs izrakt no pazemes kambariem, lasiet nākošajā numurā!

*Stāsts par kāda kraukļanaga ikdienu
jeb
"Kā Tomass tika pie spoku kuģa atslēgas"*

Balstīts uz patiesiem notikumiem.

Stāsta Tomass Silvers no Kraukļanaga 2. kursa.

Kādu vakaru, kad kraukļanagiem vēl bija sava mājīgā koptelpa, aizgāju pavakariņot uz Lielo zāli.

Tagad, atšķirībā no tiem labajiem laikiem, man šādi gājieni izpaliek, jo kraukļanagi dzīvo turpat Lielajā zālē, tādēļ vakaros nekur tālu staigāt vairs nav nepieciešams. Bet ne par to ir stāsts.

Stāsts ir par tām vakariņām, kurās uzradās viens bēdu sagrauzts Grifidora spoks, žēlodamies par savām parpalām jeb mantām, kuras sazin kur pasējis, un maitādams man, godīgam kraukļanagam, apetīti. Tā nu šīs bēdas pielipa arī man, bet, par laimi, pie galda sēdēja arī dažas no lielajām kraukļanagu meitenēm, ar kurām sarunājām nākamo drēgno rudens rītu pavadīt pie ezera.

Nākamais rīts nāca ar jauniem pārsteigumiem. Protams, kā jau ierasts, devos uz Lielo zāli brokastīs, bet tur man nācās saskarties ar kādu briesmīgu faktu - mūsu direktore pīpē!

u, vismaz uz profesoru galda, iepretim viņas vietai stāvēja pamesta pīpe, kuru mēs ar Niki pavisam nejauši piesavinājāmies. Nē! Tā nav kleptomānija vai alkātība, nē! Vienkārši rūpes! Bērnu klātbūtnē pīpēt!

ā nu ar visu pīpi devāmies uz ezermalu, bet – arī, ne jau paslepus smēķēt. Pie ezera satikām vēl divas meitenes, Misiju un Kristālu no mūsu torņa, un ar viņām nolēmām, ka pīpi laikam tomēr derētu atgriezt īpašniecei, jo nebija jau prāta darbs to tā vienkārši nozagt, taču tad mēs to nodotu viņai rokās, ne uz galda ēdamzālē visas skolas priekšā! Tā kā ezera dzelmē kaut kas iemirdzējās, tad nolēmām pamest ezera krastā Misiju un Kristālu šo brīnišķīgo mirdzumu pasargāt.

Tad nu ar Niki izdomājām doties pie pašas direktres atvainoties. Savukārt lai direktresei kļūtu mīkstāka sirds un gaišāks prāts, nolēmām aiznest viņai ziedus. Un - kur gan vēlā rudenī Cūkkārpas apkārtnē noplūkt ziedus, ja ne siltumnīcā. Tāpēc aizgājām uz siltumnīcu un Nike, kā jau meitene un speciāliste puķu jomā, izvēlējās puķupodu ar visvairāk ziediem vienā gabalā. Nu, tas laikam ir tāpat kā ar cilvēkiem – labu puķi vajag daudz. Vispār tobrīd vēl nesapratu, kāda iemesla pēc viņa paķera līdzī arī tās neglītās ausu uzlikas. Tad man pēkšņi kļuva skaidrs, ka pie direktres iet bez tādām ir bīstami. Ak, vai, atkal novirzījies no temata. Kur mēs īsti palikām? Ā, pareizi, pie direktres.

Pēc siltumnīcas kāpām augšup pa kāpnēm uz direktrienes torni. Starp citu, laba fizikultūra tik agri no rīta. Ikvienam iesaku!

Direktores diemžēl nebija mājās. Vispār viņai ir briesmīgas mājas un es viņu pilnībā saprotu. Es arī tādā telpā uzturētos nelabprāt. Neejiet pie viņas ciemos, tajā telpā mēdz rasties psiholoģiskas traumas jau no sienām vien.

Nu, jā, atkal novirzījies no temata. Tātad aizgājām pie direktores, bet viņas tur nebija. Bet tā kā es biju dabūjis psiholoģisku traumu no viņas savdabīgās mājvietas, pīpi viņai rokās tā arī neatdevu un nezin kāpēc piesavinājos arī dīvainu dunci, kas atradās uz viņas galda.

Tālāk īsti neatceros, kas notika, bet, paņēmis dunci, es metos bēgt atpakaļ uz ezeru, Nike ar sazin kur dabūja pistoli, turklāt vēl uzlikusi uz ausīm tos spokainos uzauseņus no siltumnīcas, skrēja man pakaļ. Kad biju jau pamatīgi izrāvēs gabalu priekšā Nikei, izdzirdēju velnišķīgu troksni. Par laimi, tobrīd biju jau gandrīz laukā no pils.

Atgriezoties pie ezera, nez kāpēc aizdomājāties par vakardienas vakariņu notikumiem un bēdu sagrauzto Grifidora spoku.

Nike pat viņam savu pūci aizsūtīja, lai tikai spoku dabūtu šurp. Mēģinājām pielabināt gan šā, gan tā, lai viņš visas mūsu atrastās mantas pieņem savējo, pazaudēto vietā, bet nekā. Vai nu viņš atkal bija mazliet par daudz.... nē, nu labi, neizplūdišu sīkumos. Visbeidzot atradām kompromisu mūsu konfliktam.

Nācās mums šķirties no pistoles. Nike to ieraka sūnās.

Vēl mums nācās šķirties no dunča. Ieliku to rokās vienai kraukļanagu pirmziemniecei Allijai, kura tobrīd vientuļa sēdēja pie ezera. Maza meitene ar dunci uz rokām. Aizkustinošs skats.

Dīvaini, ka tieši tobrīd vesels bars kraukļanagu - kalambolistu devās no agrā rīta treniņā gar ezeru uz skolu. Uzaicinājām arī viņus uz šo tirgu ar cimperlīgo Grifidora spoku un Aleksa, viena no lielajām, foršajām torņa kalambolistēm, paklupa aiz sūnās paslēptās pistoles. Nekad neslēpiet pistoles sūnās. Nekad!

Beigu galā, kad mūsu rokās vairs bija palikusi tikai miera pīpe, spoks bija gatavs to pieņemt.

Tā lietas atdošana gan arī bija tāda spokaina. Mums četriem nepilngadīgiem bērniem vajadzēja šo priekšmetu reizē aizskart un padomāt kaut ko par spoku. Un, ziniet, mums izdevās! Pīpe pazuda kā nebijusi.

Arī Allijai tādā pašā veidā izdevās atbrīvoties no bīstamā dunča, bet Gabrielam, Aleksai, Fēliksei un Morganam pēc ilgiem strīdiem paveicās tikt vaļā arī no pistoles.

Par to mēs no spoka visi saņēmām pa atslēgai uz katru kompāniju, kā arī uzaicinājumu uz tējas pēcpusdienu istā spoku kuģī. Beidzot varējām doties uz stundām. Tai pat laikā uz ezera saliņas notika grifidoru meiteņu cīņa, riskējot ar savu dzīvību un veselību, lai tiktu ezera dzelmē pēc milzīga zobena, kas jau kādu laiciņu mirdzēja ūdenī. Un viņas var saprast. Grifidores. Drosmīgas un no tā paša torņa, no kura nācis spoks.

Tajā pašā dienā pienāca arī pusdienlaiks, kuru negribas pārāk atcerēties.

Vai zinājāt, ka direktorei ir briesmīga balss? Nē? Mēs ar Niki tagad to zinām. Turklāt tas, ko direktore bija izdarījusi ar nabaga puķīti, kuru ar tādu rūpību viņai no rīta aiznesām, bija nežēlīgi. Vēl nežēlīgāku lietu viņa izdarīja ar mums. Tā bija diena, kurā mūsu tornim tika noņemti veseli desmit punkti. Pa pieciem man un Nikei. Turklāt tajā pašā dienā kā "mierinājumu" mēs dabūjām ekskluzīvu iespēju visu vakaru pārstādīt mandragoras siltumnīcā lieliskākā, lai

viņam vieglas smiltis, slīdeņu prefekta vadībā. Vai, kur tas bija brīnišķīgs vakars! Mums ar Niki bija labākie pūķādas cimdi un rozā, pūkaini uzauseņi. Un vēl tur bija daudz, daudz mandragoru bēbju un podiņu. Slīdeņu prefekts daudz palaida garām, jo vispār tajā vakarā viņš gāja uz randiņu, bet tagad tam vairs nav nekādas nozīmes. Lai miers viņa pišļiem.

Dažas dienas pēc tam skolā izplatījās baumas, ka kādam no zaļajiem mājas elfiem nez no kurienes esot uzradies pulkstenis ar garu ķēdi. Ne viens vien skolēns metās vajāt tieši šo radībiņu līdz beidzot dažām slīdeņu meitenēm tas izdevās, un visbeidzot trūkstošais posms - pēdējā atslēga bija iegūta un varējām doties uz spoku kuģi, lai to atslēgtu.

Tā kā mājas saimnieks kaut kur kavējās un tā kā bija iestājusies ziema, tad sākām celt sniegavīru uz kuģa klāja. Mums taču vajadzēja satikt Admirāli? Nu kaut vai no sniega! Tad nu ieradās arī pats Grifidora torņa spoks.

Jāsaka, ka kungs kopš tām bēdīgajām rudens dienām bija atkopies un izskatījās ļoti labi. Tiesa, gan ne tik respektabli kā viņa mīlais draudziņš – Jūras Velns.

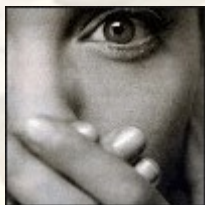
"Pasaki man, kas ir Tavi draugi un es pateikšu, kas esi Tu pats."

Jūras Velns ir tāds liels reptilis, nu apmēram kā dinozaurs vai ķirzaka.

Par laimi, Admirālis, plašāk pazīstams kā Grifidora torņa spoks, mūs ieaicināja iekšā kuģī, siltumā un pacienāja ar gardu tēju un skaistām senām spāņu zelta monētiņām – dubloniem, kuru vērtība esot divreiz lielāka nekā parastajām monētām.

Tā nu beidzās šis piedzīvojums, kurā mums bija lemts iepriecināt gan sevi, gan arī Cienijamo Grifidora Torņa Spoku Admirāli Benbovu, iegūt jaunus draugus un uzzināt vēl citas noslēpumainas lietas.

Kraukļanagu un citu torņu biedru komentāri par notikumiem pie ezera

Allija, kraukļanadze, 1. gads:

"Tas bija tik negaidīti un strauji, kā viss notika! Es tai dienā biju pie ezera, kad mani pasauca viens zēns. Es viņu tad vēl nepazinu, kaut arī bijām no viena torņa, bet viņš šķita ļoti jauks. Viņu sauc Tomass, ja nemaldos. Viņš man iedeva dunci. Es pat biju īsti nesaprasnā, kāpēc un ko, bet zēns man visu pastāstīja, ko darīt. Tas bija tik neparasti un diezgan grūti man - mazai pirmziemniecei, bet es esmu priecīga, ka Toms to iedeva man, kaut arī nebiju tam gatava.

Par laimi, man sanāca ar pirmo reizi. Nu, tas ir - izdevās pasaukt spoku un viņu iepriecināt ar vēl vienu atrastu mantu.

Un tad. Tad mūs uzaicināja uz viņa kuģa. Tas bija tik skaisti un mīļi no spoka puses. Es biju laimīga, ka arī mani uzaicināja, kaut arī nedomāju, ka biju to pelnījusi. Es vairāk biju tāda kā pieklūdusi pie bara un domāju, ka īsti tas nebija godīgi, bet, ja jau spoks tā vēlējas, tad es ar prieku pieņēmu šo piedāvājumu. Īstenībā spoks ir ļoti jauks un ļoti viesmīlīgs. Viņš tiešām bija ļoti jauks tad, kad bijām tur!"

A. G. Deiviss, kraukļanags, 2.gads:

"Man bija tas gods, laime vai sagādīšanās piedalīties decembrī notikušajā Grifidora torņa spoka Admirāļa Benbova pazudušo lietu meklēšanas akcijā. Iespējams, ka, atstāstot tos notikumus, kuru līdzdalībnieks es biju, kaut kur kļūdišos, kādu nepieminēšu vispār vai kādu pieminēšu vairāk. Ar saviem draugiem iesaistījāties nedaudz vēlāk, iespējams, aizgājām nedaudz ātrāk, tāpēc kaut ko es nezināšu vispār, kaut ko zināšu pēc nostāstiem – bet tos es šeit neatstāstīšu, lai runā paši, kas bija klāt tajos brīžos. Tāpēc jau iepriekš atvainojos par neprecizitātēm, par maniem interpretējumiem (ja tādi te ir), un pieņēmumiem.

Nedaudz informācijai - vienā brīdī sanāca, ka mēs sadalījāties vairākās mazās grupiņās, tad nu vienā no tām bijām mēs no kraukļanagu torņa: Aleksa Seiza, Fēliksa Mendrū, Morgans Lazarus un Aids Gabriēls Deiviss.

Tas viss sākās vēl agrā decembrī, kad ārā sniegs nebija vēl uzsnidzis - patiesībā varēja manīt vēl zaļu zālīti ezera krastā. Bet tagad par visu pēc kārtas.

Vienu vakaru Lielajā zālē izcēlās kņada, kārtējā... Grifidora nama spoks klāstīja kādam bariņam jauniešu, ka viņš ir pazaudējis visu savu mantību, ka kāds ir nozadzis un paslēpis viņa dārgumus. Galvenā darbība, protams, notika pie mana - Kraukļanaga - torņa galda, ap spoka kungu bija sapulcējies izteikts pārsvars *kraukļu* pārsvars. Arī es ieklausījos, bet drīz vien atstāju telpu, lai atgrieztos koptelpā. Tai brīdī, kad atstāstīju Morganam par spoka nelaimi, vēl isti neplānojam, ka mēs tiešām arī kaut ko atradīsim.

Nākamajā rītā, kad divatā ar Morganu gājām atpakaļceļā uz pili, pie ezera pamanījām bariņu cilvēku - daļu no tiem, kurus vakar biju ievērojis apkārt spokam. Izrādās, viņi jau bija atraduši vairākas viņam piederošās lietas un šobrīd bija noteikuši vēl vienas nozaudētās mantas atrašanās vietu. Ap to laiku mums pievienojās arī Kraukļanaga kalambola komandas meitenes - Fēliksa un Aleksa, kuras arī izrādīja gatavību iesaistīties pazaudēto lietu - šoreiz Grifidora zobena - atgūšanas akcijā, jo tieši tas gulēja Cūkkārpas ezera dzīlēs. Jāsaka, ka šo priekšmetu mums neizdevās atgūt, taču ezera otrā krastā dažām grifidorēm tas izdevās. Malači, meitenes!

Tikmēr mūsu krastā esošie cilvēki jau sāka apsvērt, kā atdot visas atrastās mantas spokam.

Aleksa, izrādot apbrīnojamu veiklību un prātu, noteica vēl viena priekšmeta - pistoles - atrašanās vietu. Viņa atrada to guļam ieslēptu ezera krastā augušajā zālē un sūnās. Šķiet, ka šai brīdī liela daļa (vai varbūt jau visi?) priekšmeti bija atrasti. Daļa kraukļanagu bija arī atkoduši, kā tieši ir izsaucams spoks pie viņiem. Bija uzzināts arī, ka viens cilvēks nedrīkst atgriezt spokam vairāk kā vienu piederošu lietu. Redziet, tās bija sataustāmas cilvēkam, bet, kā mēs zinām - tam, kam cilvēks var pieskarties, spoks iziet cauri un otrādi, savukārt to, ko spoks var aizskart, nav lemts sajūst cilvēkam. Mēs četri izveidojām savu grupu un atdevām ieroci Grifidora spokam.

Ar to arī beidzās pirmā mūsu piedzīvojuma daļa.

Drīz vien pienāca noliktā diena, kad mums visi, kas palīdzēja atgūt spokam priekšmetus, bija lemts atkal sapulcēties - šoreiz uz tējas dzeršanas ceremoniju, kā pateicības ballīti no spoka puses. Tātad - uz tējas dzeršanu un pasēdēšanu kopā ar

Admirāli Benbovu.

Tā jau bija diena, kad ārā zemi klāja bieza sniega sega. Sals koda degunā, bet, nonākot pie ezera, pārsteigti ieraudzījām, ka nekāda kuģa tur nemaz nav. Toties tur bija arī citu torņu pārstāvji, kas arī bija atnākuši uz tēju un pārsteigti par kuģa neesamību, tomēr bija patikami atkal sastapt citu grupiņu biedrus.

Jūs visi droši vien šajā mācību gada laikā esat paspējuši ievērot viņa kuģi, ko dēvē par *spoku kuģi*.

Nu jā, tā tad - kā jau rakstīju, tajā rītā tas bija pazudis. Bet kuģa vietā tagad bija tukša vieta... Nu, labi, tur bija vārti ar slēdzenēm, kurām, kā izrādījās, derēja tās atslēgas, kas mums iedotas pirms kāda laiciņa. Kad? Tad, kad mēs bijām toreiz izsaukuši spoku (jā, jā, kā draņķīgā vientiešu šausmu filmā, tikai bez spoguļiem, asinsizliešanas, upurēšanās un rituāliem), viņš mums kā pateicības dāvanu iedeva katrai grupiņai pa atslēgai.

Tā nu mēs visi atslēdzām durvis...

Un nonācām uz kuģa. Īsta spoku kuģa- tāda kuģa kā *Klīstošais Holandietis* vai citi. Tālāk? Tālāk notika neliela ekskursija pa pašu kuģi, tikšanās ar kādu mītisku personāžu, kurš tika nodēvēts par Jūras Velnu. Un tad jau arī nāca pati tējas dzeršana. Un pēc tam - pēc tam, paldies un uz redzēšanos.

Bet nez kāpēc vēl šobrīd nepamet sajūta, ka ar to viss vēl nebeidzās..."

Endija Strože, grīfidore, 1.gads:

"Sveiki, es esmu Endija. Es Jums varu pastāstīt par kādu dienu, kad mēs (Kerija, Agnese un es - Endija) devāmies aizraujošā piedzīvojumā. Bet tagad visu no sākuma.

Es kādu vakaru devos vakariņās. Turpat jau pie galda sēdēja manas torņa biedrenes - Agnese un Kerija. Abas tērēja ar mūsu nama spoku Admirāli Benbovu. Kad piegāju klāt un visu noklausījos, arī es sapratu, kas noticis. Spoks bija pazaudējis savas vērtīgākās mantas. Mēs trīs bijām ar mieru palīdzēt viņam tās atrast. Nākošajā rītā dodoties pie ezera, mēs trīs, nīkām uz saliņas, vērojot, kā slavaskārie kraukļanagi mēģināja dabūt no ezera vienu no spoka mantām, proti, zobenu. Mēs ilgi un dikti mēģinājām to dabūt ārā. Beidzot Kerijai ienāca prātā doma izmantot burvestības. Es vairs īsti neatminos, kādas. Bet ar tām mēs spējām nokļūt zem ūdens un pat paelpot zem tā. Galu galā zobenu mēs, jeb precizāk, Kerija dabūja ārā, raidot tam "Degātum" burvestību. Zobens bija atbrīvots, mēs to izcēlām virs ūdens. Tas atkal bija nokļuvis pie spoka, bet Kerija no spēka izsikuma pagība. Tālākie notikumi Jūs vairs neinteresēs, īsumā - mēs viņu atkal satikām slimnīcas spārnā, ārsts iedeva viņai zāles un Kerija pat sāka atgūt redzi."

Kamēr skolas valdība guļ, Rietumu tornī tiek zaudēta nevainība!

Lai gan skolas vadība apgalvo, ka Baumām nav pamata, no diezgan drošiem avotiem ir iegūta informācija par netiklībām, kuras notiek skolā. Laikā, kad mūsu dārgie prefekti saldi gulēja un profesori sarīkoja nelielu ballīti, Rietumu tornī ir pieķerti divi bērni, nodarbojamies ar netiklībām. Meitenei bija vien ap desmit gadiem, kamēr viņas sabiedrotais mīlas lietās svinēja savu trīspadsmito dzimšanas dienu. Tajā vakarā augstākminētajā tornī atradušies ir vēl pāris skolēni un spoks. Telpai tika nodarīti lieli zaudējumi. Durvis, kas veda uz neķītrību pilno torni tika izlauztas, telpa tika appludināta. Turklāt kāda pirmziemiece noģība, ieraugot visas netiklības un kaisli kas valdīja starp diviem nepilngadīgajiem.

No drošiem avotiem ir zināms, ka vaininieki tika sodīti. No attiecīgajiem torņiem tika atņemti punkti, kā arī tika segti finansiālie zaudējumi.

Joprojām atbildes nav rastas uz jautājumu, kas īsti notika tornī un kāds bija iemesls lielajam pūlim. Vai viņi centās palīdzēt? Iespējams tas bija kāds neoficiāli nodibināts svingeru klubs. Ja pat tā, es šaubos vai kas tāds skolā notiks otro reizi, jo vadība šobrīd visu pārskata īpaši rūpīgi.

Autors anonīms

Mandragoru popularitāte Cūkkārpā

Domāju, ka ikviens pēdējā laikā ir dzirdējis par vairākkārtēju mandragoru izmantošanu skolas telpās. Tā vien rādās, ka skolēni ir nolēmuši izradīt patiku (sarkasms) vairākām Cūkkārpas pasniedzējām.

Mēs visi zinām, ko mandragoras spēj nodarīt cilvēkiem. Šie augi spēj blaut tik skaļi, ka viņu kliegšana var būt nāvējoša tiem apkārt esošajiem, kuri nav nodrošinājušies ar ausu aizbāžņiem – uzausējiem. Mazuļu kliegšana nav tik nāvējoši, tomēr pie smadzeņu satracinājuma gan var tikt...

Ir dzirdēti vairāki gadījumi, kad mandragoras tika slepeni aizstieptas no siltumnīcām, kur tām ir īstā vieta.

Piemēram, kāda grifidoru otrziemiece man pastāstīja par kādu no šiem gadījumiem.

Meitene vēlējās palikt anonīma.

"Man bija jāierodas uz maģijas vēstures profesores Amandas pēcstundām (pirmstundām) svētdien agri no rīta. Bija vēl vairāki studenti no tās šausmīgās stundas, pēc kuras daudzi cerēja, ka mūsu mīļotā vēstures skolotāja zaudēs balsi – šeit gan jāpiebilst, ka mūsu cerības nepiepildījās. Tad ieradās kāds puiselis, tagad pazīstams kā elšpūšu prefekts, ar dzīvu mandragoru rokā. Nākamais, ko atceros bija tas, ka attapos savā guļamistabā. Nezinu, kā līdz turieni nonācu."

Un, lūk, pašā Lukasa Vilknadža (elšpūšu prefekta un patriota) viedoklis par šo situāciju.

1. Ko tu, Lukas, domā par to, ka Cūkkārpā pēdējā laikā ir liels mandragoru uzplaukums? Vai tā ir taisnība, ka šie augi tiek izmantoti mazliet savādāk nekā parasti?

Jā, man ir gadījies dzirdēt, ka mandragoras šogad ir lielā cieņā, jo esot atklāts, ka ar tām var labi veicināt romantisku jūtu uzplaukšanu. Turklāt, ja es pareizi sapratu, siltumnīcās esot to pārbagātība, tā, ka tām vairs vietas nepietiekot, tāpēc atsevišķi

pasniedzēji bija brīvrātīgi uzņēmušies tās izvietot savos kabinetos. Jāsaka, labums divējāds, pirmkārt, jau telpas vajag apzaļumot, jo, kā jau vientiešu skolās māca — augi esot skābekļa ražotāji, un pasniedzējiem skābekli vajag, lai labāk sagatavotu kārtējos mājasdarbus vai testus, ko uzlikt skolniekiem. Otrkārt, domāju, ka tas būtu arī efektīvs sarglīdzeklis, pret nesankcionētu kabineta apmeklējumu. Piemēram, ja izdotos labi izdresēt mandragoru, tad tā varētu labi un efektīvi piestrādāt par „sargsuni”.

Tad, viltīgi pasmaidījis, Lukass vēl piebilst:

Lai gan, salīdzinot ar drīģenēm, mandragoras ir tīrie paibērniņi... Bet, ja runājam nopietni, tad jā, ir kas tāds gadījies, un to nav ko slēpt, jo, kā mēs zinām, skolā nav iespējams noslēpt pat lielākos noslēpumus.

2. Un vai tā ir taisnība, ka jūs bijāt iesaistīts kādā no šīm darbībām?

Pie šī jautājuma Lukass samulst, tad maķenīt nosarkst, smagi nopūšas...

Nu, tas nebija nekas tāds, kārtējais gadījums iz sērijas — gribēju kā labāk, sanāca kā vienmēr. Man negribētos sīkāk to iztirzāt, jo domāju, ka visi jau tāpat visu zina - ko es velti aizņēmu vietu avīzē, ko varēs izmantot citām, daudz aktuālākām, ziņām.

Diemžēl profesore Amanda Vilkinsa atteicās komentēt notikušo un nevēlējās izteikt savu viedokli, kāpēc viņai tika atnests mandragoru mazulis.

Vēl kāds gadījums ar šiem augiem norisinājās mazliet vēlāk.

Es kopā ar draugiem sēdēju no rīta Lielajā zālē un brokastoju, kad pa durvīm iedrāzās pati Anastasija Romānova. Rokā viņai atradās nokaltis mandragoru mazulis. Vēlāk es uzzināju, ka divi kraukļanagu audzēkņi bija nolēmuši aplaimot mūsu direktīsi. Ko par to saka paši iesaistītie, varēsiet tūlīt uzzināt.

Intervija ar Tomasu Silveru:

1. Vai tā ir taisnība, ka tu vēlējies izpatikt direktīsei? Esmu dzirdējusi, ka viņa šos augus mīlot.

Godīgi sakot, tobrīd man vēl nebija īstas sajēgas, kas tās tādas mandragoras īsti ir. Biju tikai par tādām kaut ko pa ausu galam reiz dzirdējis. Vienkārši man, kā mazam džentlmenim, likās, ka direktīsei labāk patiktu, ka pie viņas nāk bērni ar ziediem, savukārt ziedu izvēli atstāju Nīkes ziņā, jo es no tiem lakstiem, man par nožēlu, neko nesaprotu.

2. Un kā ar piektziemnieci, kura bija kopā ar tevi? Jūs patiešām nezinājāt, ko mandragoras spēj nodarīt cilvēkiem?

Nīke. Man viņa patīk. Viņai patīk Konors. Viņa teica, ka pēdējās normālās herboloģijas stundas viņa bija apmeklējusi tad, kad vēl bija tikpat maza vai vēl mazāka kā es. Iespējams, bija piemirsusi, vai arī toreiz mācību programmā tās nemaz nebija iekļautas, tāpat kā lefkojas vai krokusi. Vai varbūt viņai vienkārši iepatīkās mandragoras puķupods?

3. Kā jums vispār ienāca prātā doma uzdāvināt direktīsei šos augus?

Nu es jau reiz sacīju, ka ejot pie direktīses mēs nolēmām, ka pieklājīgāk būtu nākt ar ziediem nekā tikai ar viņas pīpi rokās. Ziedu izvēli atstāju Nīkes ziņā. Viņa ir meitene.

No daudzu ziedaugu putekšņiem man ir alerģija. Varbūt viņa gribēja mani pasaudzēt, tāpēc nepaņēma, nez.

4. Bet, kā rādās, Romānovas kundze nebija apmierināta ar jūsu puķu izvēli. Kādēļ tā notika, tavuprāt?

Romānovas kundze, manā izpratnē, ir savāda būtne. Pirmkārt, viņas kabineta iekārtojums un sienas vien par to liecina. Nekad turp neejiet, ja vien jums nav līdzī ātras iedarbības nervus nomierinošas zāles un ugunsdzēsamais aparāts. Mēs gribējām kā labāk, bet laikam viņai nepatika mūsu dāvana. Vai varbūt viņa todien bija satriekta par viņas pīpes un duncīša zādzībām? Nezinu. Otrkārt viņa ir sieviete. Sievietes ir neizprotamas.

Diemžēl arī direktriese kundze nebija tik atsaucīga kā Silvera jaunskungs. Tomēr arī viņa sniedza mums dažas ekskluzīvas atbildes par to, ko viņa domāja par dīvaino velti.

1. Vai tiesa, ka jūsu kabinetā tika atrasts mandragoru mazulis?

Jā, manā kabinetā tika atrasts mandragoru mazulis. Sievietes sejš parādās izteikts aizkaitinājums.

2. Kāpēc, jūsuprāt, kāds to tur bija nolīcis?

Acīmredzot, diviem no kraukļanagu torņu pārstāvjiem - Tomasam Silveram un Nikei O'Hārai gribējās izrādīt patiesas simpātijas pret savu skolas direktori. Abi jaunieši „droši vien” nebija dzirdējuši, ko šis augs spēj nodarīt cilvēkam.

3. Jūsu viedoklis par mandragoru populāciju Cūkkārpā un kādēļ tās ir brīvi pieejamas skolēniem?

Mandragoras ir noderīgi augi, turklāt tās nekādā gadījumā NAV brīvi pieejamas skolēniem. Audzēkņi ielauzās siltumnīcā, lai tās nozagtu!

Pēc visa spriežot, var secināt, ka mandragoras Cūkkārpā kļūs tikai populārākas un pieprasītākas.

Ar jums kopā bija autore —
Misija de Fantoma

Mandrāga, *Mandragora officinarum*

Pastaiga pa aļģu mežiem,

jeb kā es – vienkārša Cūkkārpas audzēkne – devos apmaiņas programmā uz Vidusatlantijas Burvestību un Maģijas universitāti (VABMU).

Stāsta raksta autore – **Džūda Ervantesa no Cūkkārpas 3.gada**

- Šī universitāte savus galvenos pētījumus veic maģisko dzīvnieku un augu izpētes virzienā. Katru gadu to beidz vairāk nekā trīs simti skolēnu. Profesori paralēli skolēnu apmācībai veic jaunus pētījumus maz izprastajā ūdens dzīvnieku pasaulē. Skolai ir ne visai stabils profesoru sastāvs sakarā ar augsto darba bīstamības pakāpi un pētījumu intensitāti, kuras dēļ daži profesori uz laiku apmācību pārtrauc un koncentrējas uz zinātnisko darbu.

VABMU uzņem dažādu vecumu skolēnus, kas interesējas par maģiskajiem augiem un dzīvniekiem un to izpēti. Lai skolā iestātos, tās vadībai jānosūta motivācijas vēstule un eseja, kurā izklāstīti iemesli interesei par dzīvnieku un augu pasauli, kā arī iepriekš veiktie pētījumi un tajos gūtā pieredze. Interesanti, ka skolēni, kurus uzņem apmācībai tiek izvēlēti ar konkursa palīdzību un iešķiroti mācību gadā atkarībā no to pieredzes. Mani iešķīroja pirmajā mācību gadā, bet pēc trīs mēnešu apmācības pārcēla otrajā, ko es arī veiksmīgi nokārtoju, ja neskaita dažas atsevišķas lietas...

Savā jaunajā skolā, precīzāk, guļamistabā es nokļuvu ar ejslēgas palīdzību. Lai arī tas varētu šķist savādi, tomēr manas ejslēgas lomu tēloja vecmāmiņas ķetnotā vanna, kuras iznešanai no istabas bija nepieciešama vecāko gadu zēnu palīdzība. Sākumā telpa šķita pavisam parasta, pat mazliet līdzīga tām, kas mums ir grifidoru tornī, bet tad es paskatījos ārā pa logu – tajā mirklī aiz tā risinājās mirguļojoša zivju bara saskaņotā, neticami komplicētā deja. Un, jā patiesi, atbildot uz manu jautājošo skatienu, mana istabas biedrene bija tik laipna un paskaidroja, ka mana jaunā skola atrodas okeāna dibenā. Ar visiem spēkiem aizturēju neticīgu izsaucienu, jo šķita, ka esmu pietiekami izklaidējusi savu jauno kaimiņieni, turklāt nezināšana par šādu skolas iezīmi šķita diezgan apkaunojoša.

Tā kā burbuļgalvas burvestību man nebija sanācis apgūt, nācās izmantot žaunaļģu metodi, lai dotos ekskursijās. Godīgi sakot, biju no tām pilnīgi atkarīga, tā teikt – žaunaļģu maišelis vienmēr pie jostas. Pēc laiciņa pat pamanījos pierast pie sāpēm aiz ausīm atveroties žaunām un pat žaunaļģu glumā garša vairs nešķita tik nepatīkama. Tiesa gan pēc ilgām un grūtiem treniņiem pie privātskolotāja, kā arī pāris reižu apsvilinātiem matiem, visbeidzot iemanījos burbuļgalvas burvestības izmantošanā (bet, godīgi sakot, pat pēc tam pa laiciņam zagšus uzkožu kādu žaunaļģi). Intensīvā apmācība izveidoja man arī ne visai patīkamo burbuļgalvas

refleksu, jo, kā saprotat pusmiegā vai miegā veiktās burvestības nav tendētas uz izdošanos, tāpēc zizli vienmēr glabāju tā patālāk no savas gultas.

Jāteic, ka neaizmirstamas bija profesore Šņāciņšļūča vadītās ekskursijas ārpus skolas teritorijas, to laikā apskatījām ne tikai maģiskos, bet arī pavisam parastos ūdens faunas

pārstāvjus, un šīs ekskursijas

neapšaubāmi palīdzēja ūdens ekosistēmas

izprašanā. Ar profesoru veicām arī ūdens pūķa (Draco aquaticus) ligzdu

un olu uzskaiti, statistiskiem pētījumiem

par sugas izplatību un attīstības iespējām

tuvākajā nākotnē. Te jāmin, ka pašlaik šai sugai

vērojama satraucoša tendence

jaunās paaudzes sarukšanas ātrumā.

Tāpat noteikti jāatzīmē, ka cieņu manās acīs profesors izpelnījās ar jāšanu uz jūras zirga (Hippocampus).

Lai arī neizskatījās visai ērti, tomēr, zinot, ka jūras zirgi sev citu sugu pārstāvjus pat tuvumā netais, turklāt ļoti sāpīgi un nepatīkami kož ar asajiem priekšzobiem, šāda uzdrīkstēšanās un veiksmē noteikti bija daudzu garu gadu neatlaidīga darba rezultāts.

Protams, neatņemama stundu plāna sastāvdaļa bija aizsardzības maģiju stundas. Te jāmin, ka viens no baisākajiem radījumiem, ko var sastapt klejojumos okeānā, ir ūdens dēmoni – dūņpirksti. Šī suga, kas sastopama arī saldūdeņos un, vadoties pēc bibliotēkā pieejamajiem datiem, arī Cūkkārpas ezerā, okeānā plašā barības klāsta un dzīves vietas pieejamības dēļ spēj sasniegt ārkārtīgi lielus izmērus. Mēs tikām speciāli apmācīti, kā rīkoties situācijā, ja nokļūstam dūņpirkstu vēderā. Šo apmācību papildināja detalizēts situācijas apraksts par to, kā pats profesors no šāda neērta stāvokļa bija izkļuvis. Atļaušos piebilst, ka pati šādu izdevību (izkļūt no dūņpirkstu vēdera) neizmēģināju. Lai nu kā, sevišķi liels uzsvars tika likts uz burvestību apguvi, kas dzīvniekiem nenodarītu ļaunumu.

Liela uzmanība skolā tika pievērsta arī ūdens faunas etoloģijas (zinātne, kas veic dzīvnieku uzvedības pētījumus) izpētei. Prasmīgākie vecāko

gadu studenti mikstūru, un citas

gadu studenti, veikt skolas spārnā. Veicām

mazuļu dzīves aizsargāšanas

izpaušmēs. milzu kalmāra

mazuļu izpētē

pielauti tikai pasniedzēja

profesore

pētījumiem izmantoja daudzsmu sarežģītākās metodes, bet jaunāko

tādi, kā es, varēja novērojumus visnotaļ apjomīgajā laboratoriju

plašus pētījumus dūņpirkstu vietas izvēlē un teritorijas

uzvedībā, kā arī agresivitātes Tāpat plaši pētījumi tika veikti

(Architeuthis Giganticus) (pie pieaugušajiem tika

vecāko gadu studenti pavadībā). Mūsu etoloģijas

Karlina Šrumpsmieklite bija

īpaši aizrāvusies ar okeānu hierarhijas uzbūves pētniecību un tās izmaiņām pēdējo gadsimtu laikā, šos pētījumus viņai palīdzēja veikt sarakste ar okeāna nimfu princesi, ar pasniedzējas atļauju arī mēs varējām apskatīt dažas no šīm neparasti sarežģītajām vēstulēm.

Mācību laikā man bija tas gods iepazīties arī ar skolas pavāru darba augļiem. Un lai arī es patiešām cienu galvenā pavāra nepārprotamo aizraušanos ar ēdiena gatavošanas mākslu un viņa pavārmākslas neapšaubāmi plašo vērienu, tomēr dažkārt, piemēram, ēdot kaltētu medūzu zupu, atļāvos ilgās nopūsties, atceroties medus plācenīšus un ķirbju sulu.

Kopumā jāsaka, ka laiku, ko es pavadīju VABMU, uzskatu par labākajiem pusotra gadiem savā mūžā un noteikti ceru tur atgriezties. Kas attiecas uz citiem Cūkkārpas skolēniem, ja jūs interesē maģiskās būtnes un augi, tad noteikti iesaku šo skolu apmeklēt. Pat ja negrasāties tajā iestāties, tad vērts turp aizbraukt kaut vai tāpēc, lai aplūkotu vispusīgo ūdens dzīvnieku kolekciju skolas plašajā okeanārijā. Jāpiezīmē, ka mācības okeāna gultnē patiešām atstāj neizbēgamu iespaidu uz līdzsvara izjūtu un gaismas uztveri — pēc nokļūšanas atpakaļ virszemē bija ļoti grūti noiet taisni (pat tagad vēl mazliet ligojos), nemaz nerunājot par graužojošo iespaidu, ko uz acīm atstāj spožā saules gaisma pēc tik ilga laika, kas pavadīts neuzbāzīgajā, VABMU krēslainajiem apartamentiem raksturīgajā burvju gaismā.

Par jaunumiem sportā mūs informē skolas reportieri:

*Ize Eira
Toms Lunaro
un Viola Meistone*

Arlīna Rogasta, Slīdenis, 2. gads

Kraukļanagu kalambola komandas saliedētība?

Kamēr aiz loga laika apstākļi mainās pietiekoši strauji, lai nespētu pielāgot apģērbu gan telpās, gan ārā valdošajai temperatūrai, arī kalambola laukumā manāmas dažnedažādas izmaiņas. Šoreiz gan tās skārušas skolēnus ar manāmi ziliem akcentiem mantijās un ievērojamu pārsvaru torņa punktu ziņā. Neba pirmo reizi tiks rakstīts par viņiem - prefektu un dzinēju, kā arī nenoliedzami izskatīgu otrziemnieku un sarkano matu īpašnieci un prasmīgu triecēju.

Nav jābūt pat izteiktam sekotājam visām kalambola norisēm, lai zinātu, ka vēl salīdzinoši nesen norisinājās vairāk vai mazāk vēsturiska spēle, kurā ar vairākām spēlētāju nomainām, gandrīz pilnīgi jaunu sastāvu slīdeņu komanda satrieca pagājušā gada čempionus - kraukļanagus. Tieši šajā spēlē pirmo reizi uz slotas redzējām pirmziemnieci Mārju, kas izcēlās ar iepriekš vēl neredzētu mērķtiecību un centību, kā arī otrziemnieces Džulli, Annu un Arlīnu. Tāpat šajā spēlē vēl nebijušā ampuā izpaudās prefekts Sebastjans fon Divine - glābjot vienu no šī raksta varoņiem. Jā, un ne jau slīdeni. Neizskaidrotu iemeslu dēļ kraukļanagu triecēja Aleksa Seiza spēles karstumā raidīja vienu no āmurgalvām dzinēja Gabriēla Aīda Džonatana Deivisa virzienā. Neapšaubāmi, tas ir radījis daudzus un dažādus jautājumus. Kas notiek abu komandas biedru starpā? Vai izmaiņas ieviesušās arī viņu attiecībās un kā tas ietekmē spēles kvalitāti?

Noteikti viņu tuvākie draugi, varbūt pat ne tik tuvi, bet vienkārši vērīgi cilvēki atceras starp abiem kraukļanagiem plaukušās attiecības pagājušā gadā, kas bija piesātinātas gan ar mīlumu un nevainību, gan nesaskaņām, gan īpaši skaistiem, pārdomātiem un sirsnīgiem atvairināšanās vārdiem. Tomēr šogad atgriezoties skolā, ir manāms, ka abus vairs nesaista tik siltas jūtas. Seizas jaunkundze ir manīta skolā ar dažādiem pretējā dzimuma pārstāvjiem, savukārt Deivisa jaunsungsks ir vienīgais stiprā dzimuma pārstāvis komandā. Vai tieši tas varētu būt iemesls triecējas rīcībai laukumā?

Lai šis raksts taptu ticamāks, piesātinātāks un lasītāji uzziņātu, ko patiesībā domā kraukļanagi, dažus jautājumus uzdevām KKK dzinējam Gabriēlam A. Dž. Deivisam. Manāmie klusuma brīži starp atbildēm liek domāt, ka Deivisa jaunsungsks rūpīgi apdomā, cik daudz vēlas teikt.

- Tajā spēlē notika ļoti daudz kas. Uz brīdi biju novērsis uzmanību, neatceros - kāpēc.

Jautāts par iespējamiem iemesliem šādai triecējas rīcībai, Deiviss (gan pēc īsa satraukuma mirkļa) atbild:

- **Es gribētu tagad sacīt, ka it īpaši es nevainoju Aleksu notikušajā.**

No puisīša (kura vārds ne pirmo reizi lasāms BK lapās) izvairīšanās un atbildēm nav grūti saprast, ka puisī vēl palikušas kādas siltākas jūtas pret Seizas jaunkundzi. Intervijas laikā tās gan tiek rūpīgi slēptas, virzot sarunu tikai lai analizētu spēli.

Deiviss norāda, ka daļa vainas par Seizas jaunkundzes neizdevušos manevru jāuzņemas arī viņam pašam, jo uz mirkli kļuvis neuzmanīgs. Atminēsimies, ka neilgi pirms sarkanmatainās triecējas izgājiena kāda slīdeņu komandas spēlētāja Mārja de Hāra bija redzama atrodamijs īpaši (jāsaka, pat intīmi) tuvu vienīgajam KKK vīriešu kārtas spēlētājam. Turklāt ne jau bloķējot kādu piespēli. Šī situāciju sakrītība gribot negribot vilina iedomāties: vai Mārja bija tā, kas novērsa dzinēja uzmanību no spēles, aizraujot pievilcības un jūtu gaites? Vai nomaldījusies āmurgalva patiesībā nebija tik nomaldījusies un bija domāta kā atgādinājums

Deivissam par Aleksas Seizas eksistenci? Lai arī uz šiem jautājumiem saņemam noliedzošu atbildi, tomēr smaids Deivisa jaungskunga lūpās un domīgās acis vedina domāt par jaunekļa darbošanos komandas interesēs, un, citējot:

- **Mūsu komanda ir tieši tikpat saliedēta, cik iepriekšējā sezonā. Toties tas, kas ir starp mums ar Aleksu - ir tieši tur. Starp mums.**

Ilze Eira, BK sporta reportiere

Pēc kādas kalambola spēles ...

Intervija ar Slīdeņa kalambola komandas bijušo triecēju Mārju De Hāru

Ilze: Vai tev ir rituāls, kas tev palīdz nomierināties pirms spēles?

Mārja: Es nezinu, ko es darīju, lai nomierinātos... Rituāli mani nekad nav īpaši aizrāvuši, bet varbūt tas tiešām nekaitētu veselībai pirms nākamās spēles. Paldies par ideju.

I.: Vai tevi apmierina šī spēle?

M.: Ļoti...! Patiesībā – es nezinu. Mani drīzāk pārsteidz šī spēle. Bet labprāt to visu atkārtotu vēlreiz, jo piedzīvoju daudz kā jauka un es tik ļoti novērtēju, ja komanda ir tik vienota un stipra, tajā es pirmo reizi izjutu, ko nozīmēja būt viens par visiem un - visi par vienu!

I.: Ko tu juti, ka tiesnesis Čārlzs Ferrero noraidīja tevi no laukuma?

M.: Droši vien, ka mazliet un drusku pāršāvu pār strīpu, bet no publikas es negaidīju tādu reakciju... ja godīgi... Ja Ferrero lasa šo, tad sūtu viņam sveicienus un saku paldies par noraidījumu, jo ilgāk es to tiešām nebūtu spējusi izturēt. „Pārtērēju” sevi uz āmurgalvām un nerviem, un vispār tagad esmu slapja kā suns! Jūtos nogurusi, paldies.

I.: Kāpēc tu nolēmi noskūpstīt Gabriēlu no kraukļanagu komandas? Vai tev jau ir bijušas attiecības ar viņu?

M.: Es nolēmu? Man tas bija jādara! Tas ir, nē – neraksti to! Viņš nebija mans puisis un nekad arī nebūs, baidos, ka viņš... nē. Aizmirsti...! Vienkārši viņš man bija jānovērš no sviedenes. Āmurgalvas sen vairs nefunkcionēja un pretinieku vāles arī vairs nikni un strauji nešķēla gaisu. Vajadzēja ātri izdomāt kādu alternatīvāku metodi, kā izjaukt pretinieku plānus, un tāpēc... Mūsu skūpstis neilga pat vairāk par pusminūti. (nopūšas)

I.: Kāda bija sajūta, kad ķēri āmurgalvu ar rokām?

M.: Nekāda... Tas ir, nebija tik traki kā es biju gaidījusi. Ja mēs palūkojamies uz āmurgalvu ciešāk, tai nav nekādu ērkšķu vai dzeloņu... Viņa ir tikai dzelzs bumba, kas triecas ar ātrumu X metru X sekundē. Taču es nebiju rēķinājusies, ka tā „lauzīsies”... Tā neapstājās, bet turpināja traukties uz priekšu un es tai līdzī... Tas bija kā turēt vālējošu boksa cimdu vai kas tamlīdzīgs. Domāju, ka tā man vienkārši izlauzīsies cauri otrai pusei plaušām un mugurai, kurā pēc tam paliks šausmīgs caurums.

I.: Vai pēc šī traģiskā spēles pavērsiena tavas domas ir kaut kādā veidā mainījušās pret kalambolu?

M.: Šī spēle man ir daudz devusi. Tagad vismaz zinu, ko īsti nozīmē kalambols un kā tajā spēlēt. Sliktāk jau nedomāju, tas, kas ar mani ir noticis, tikai stimulē vairāk iesaistīties kalambolā. Sports, lidošana un tā izmisīgā vēlme, tiekšanās pēc uzvaras, pēc kaut kā galīga un pilnīga... Turpretī – man patīk izmantot alternatīvas spēlēšanas metodes!

I.: Vai tu jau esi spēlējusi kalambolu pirms šīs spēles? Ja, jā - kur un kas tevi apmācīja?

M.: Hm!... Tik liela mēroga spēlē kā šī gan vēl nekad iepriekš neesmu bijusi, bet mani apmācīja lieliska kalambola komanda no Slīdeņa un tās kapteine Filla, žēl tikai, ka uz semestra beigām man nesanāca īpaši laika patrenēties uz slotām vai pat iesildīties, jo burtiski pēc pirmā treniņa jau sākās mūsu pirmā spēle pret kraukļanagiem, taču lai vai kā – esmu saviem biedriem pateicīga par to, ka veltīja man pūles un laiku!

I.: Kā tu domā – vai tava komanda izturēsies pret tevi tāpat kā agrāk vai tomēr mainīsies domas pret tevi kā... neordināru komandas spēlētāju?

M.: Mana komanda jau bez manis ir lieliska un spoža kā vēl neviena cita šajā skolā! Par spīti tam, ka būšu mūžīgi izraidītā un peltā, man vienalga, vai es pēc šīs spēles vēl būšu Slīdeņa komandā vai nē, bet es viņus cienu un lepojos ar viņiem no visas sirds!

I.: Ko tu novēlētu lasītājiem?

M.: Atgādināsim sev, ka mēs joprojām esam cilvēki ar maģiskām spējām! Tas taču ir burvīgi!... Novēlu viņiem ģemt no dzīves to labāko un skaistāko, kas viņiem tiek dots.

Burvju šaha turnīrs „Spānijas rudens 2008”

Novembra sākumā notika burvju šaha turnīrs Spānijā, kurā piedalījās arī mūsu valsts pārstāvis: Čārlzs Vētra.

Pavisam Čārlzs Vētra piedalījās astoņās spēlēs un ierindojās devītajā vietā.

- Pirmā spēle bija pret Nikolaju Zarnovu no Krievijas. Rezultāts bija par labu Čārlzam Vētram.
- Nākamā spēlē bija ilgāka. Tā ilga 2 diennaktis. Šoreiz Č.Vētra spēlēja pret Mišelli Yeonu no Japānas. Rezultāts bija par labu Čārlzam.
- Trešajā spēlē Čārlzs Vētra spēlēja pret Pērlu Bešīru no Anglijas. Spēle noritēja bez īpašiem pavērsieniem, tikai šoreiz Čārlzs zaudēja.
- Ceturtā spēle Vētra sacentās ar Prospēru Merimu no Francijas. Spēles rezultāts par labu Čārlzam Vētram.
- Piektā spēle bija pati interesantākā. Mūsu valsts pārstāvis spēlēja ar Hafniju di Morjē no Spānijas. Rezultāts bija par labu Č. Vētram, kaut gan pretiniece turējās pretī visai braši.
- Sestajā spēlē mūsu Č. Vētra spēlēja pret Kennu Watanabi no Ķīnas. Spēle neizšķirta.
- Nākamā spēle bija pret Oliviju Vedsliju no Austrālijas. Arī šī spēle noslēdzās ar neizšķirtu rezultātu.
- Pēdējā spēle Čārlzs Vētra, mums par nožēlu, zaudēja spēlē pret Filipu Goldenu no Polijas, kurš pieteica karalim šahu.

Pasaules ziņas

**Par jaunākajām ziņām pasaulē un baumām Cūkkārpā rūpējas paparaci:
*Frederiks Moitovānovs un Sintija Zaļace***

Daži vientieši jau zina par mūsu pasauli!

Es nesen saņēmu ziņu par to, ka vientieši jau ir uzzinājuši par to, ka pastāv burvestības un burvju pasaule. Anglijā žurnāls *Magic World* ir uzzinājuši to, ka burvestību pasaule pa īstam pastāv. Žurnāls ir izlaidis rakstu par to, ka Cūkkārpa pastāv. Visticamāk, kāds burvis par samaksu izplāpājis. To mēs vēl nezinām. Šim burvim noteikti būtu piespriežams cietumsods Azkabanā. Pašlaik Cūkkārpā neviens nenojauš, kāda būs viņu turpmākā dzīve. Varbūt vientieši iekaros Cūkkārpā? Varbūt vientieši nejauši atbrīvo kādu no Azkabanas? To arī es vēl nezinu. Gaidīsim turpmākās ziņas.

Frederiks Moitovānovs

Noziedznieks ir izbēdzis no Azkabanas!

Ir tāds slavens burvis ļauno vidū - Zembālijs Reskripovičs. Izbēdzis no Azkabanas. Atprātotāji neko neesot redzējuši. Izņemot vienu atprātotāju. Šis atprātotājs stāsta, ka no kāda torņa ir izmantota *Bombarda* burvestība. Atprātotājs tad vēl nodomājis, ka kāds no Azkabanas necietumniekiem izmēģina sienu stiprumu. Izrādās, tas bija nevis cietumsargs vai santehniķis, bet pats cietumnieks Zembālijs. Kad atprātotāji uzzināja, ka Zembālijs ir izbēdzis, viņi nekavējoties devās uz Cūkkārpā. Jo uz turieni Zembālijs ir kā devās, lai atbrīvotos kādam cilvēkam. Kas tas par cilvēku, mēs vēl nezinām.

Frederiks Moitovānovs

Kraukļanagu ķaislības

Kāds Kraukļanaga torņa pārstāvis A. ir manīts kopā ar vairākām citām kraukļanadzēm, turklāt uzturot attiecības ar viņām vienlaicīgi. Kāda sienas auss (red. piezīme – kāds no skolas portretiem) pačukstēja raksta autoram, ka šis A. ir manīts gan kādā no torņiem, gan ārpus Cūkkārpas telpām ar katru meiteni citā vietā - acīmredzot, lai viņas nejauši nesastaptos un nedabūtu zināt par A. blakus attiecībām. Ko abas par to domā? Milas trijstūris, jauns fetišs skolā vai tomēr šis A. ir kārtējais Don Žuāns vai pat Kazanova? Tikai vēlāk, kraukļanagu ballītē visi šie personāži bija manāmi vienkopus, un tur nu A. dabūja trūkties, uz konkrēto brīdi domājot visām komplimentus tā, lai viņas savā starpā nesaplūktos. Kā viss

izvērtīsies tālāk? To mums laiks rādīs.

Agnese

Kur pagaisuši profesori?
Sērga? Nāvēži?
Vilkači?

Kā noteikti esat ievērojuši - skolā sāk pazust profesori. Burvestību pasniedzējs Ivans Romānovs un aizsardzības pret tumšajām zintīm profesors Ābels Nortons Pauels ir mistiski pazuduši. Kas notiek skolā? Kā vadības var to pieļaut?

Ir ienākusi pavisam slepena informācija - skolu vēlas pārņemt tumšās puses maģiskās būtnes, nolaupot profesorus un pakļaujot panikai skolēnus! Vai tiešām nāvēži beidzot ir augšāmcēlušies no pīšļiem un iekļuvuši skolā? Jautājot mūsu mīļotajai direktorei, viņa noliedz:

"Nē, skolā nepavisam noteikti nekā tāda nav! Neviens nespēj piekļūt skolai manis neredzēts! Tas ir neiespējami daudz sargājošo un ļaunuma atpazīstošo burvestību dēļ."

Jautājot, kādi tad ir iemesli profesoru dīvainajai pazuššanai, viņa atbild šādi:

"Profesori ir tikai apslimuši. Viņi noteikti atgriezīsies pie savu pienākumu pildīšanas līdžko būs atveseļojušies! Vairāk komentāru man nav!"

Vai tiešām iesnu dēļ būtu tik pēkšņi jāpazūd neatstājot nekādas pēdas? Direktores pamatojumam īsti neticot, es devos izprašņāt Cūkkārpas redzīgākās acis, dzirdīgākās ausis un izsmieļošākās lūpas - gleznas. Tā rezultātā atklājās, ka sešas no aptaujātajām personām gleznu rāmjos bija redzējušas tumšu, slīdošu stāvu, aizvedot profesorus ar aizsietām mutēm un acīs sastingušām šausmām. Divi savukārt apgalvoja, ka pilnīgi noteikti ir redzējuši lielu stāvu, kas ar astoņām no desmit pazīmēm pilnībā atbilda vilkacim. Tas esot nežēlīgi sakodis vienu no profesoriem, otru atstājot bez ievērojamiem savainojumiem un tomēr paņemot sev līdzi. Zinot mūsu brīnumaino portretu plāpību un iespējamo vientulību, es tiecos domāt, ka tā

varētu būt ģpaša sērga. Profesoriem parādās briesmīgi, atbaidoši simptomi, par kuriem neviens netiek informēt. Bet kam ticēt - tas vienmēr būs Jūsu ziņā! Nepakļaujieties spiedienam un noskaidrojiet patiesību paši neliecieties ne zinis!

Vienmēr Jūsu - Anonīms no Elšpūšiem!

- Pumpuriņa baumas -

Ir gudri nebāzt degunu citu darīšanās, bet ko tad, ja šīs darīšanas bāžas virsū mums? Ja no tām ir atkarīga mūsu dzīvība, mūsu pasniedzēju lojalitāte, mūsu biedru veselais saprāts? Ja tomēr uzskatāt, ka svešās darīšanās nav labi bāzt savu degunu, tad nākošos rakstus sadedziniet, nolaidiet tualetes podā vai vienkārši nelasiet. Varbūt tādā veidā nodrošināsiet sev garāku mūžu. Dzīvē gadās visādi.

Miruši prefekti — slepkavība vai tomēr pašnāvība?

Skaistā Milētāju diena ar ļoti skumjām beigām... Arvien skolā nav norimušas baumas par to, kas tad īsti notika ar abiem slīdeņu prefektiem.

Esmu dzirdējis divas versijas: viņi ir nogalināti (!) vai - viņi ir izdarījuši pašnāvību. Abu prefektu miklainās nāves apstiprina skolas vadība, vienlaikus solot lielāku drošību pārējiem skolēniem [it kā pēc šī mēs vēl spētu viņiem ticēt]. Tomēr arvien pamatotāks kļūst otrs variants - pašnāvība. No drošiem avotiem esmu uzzinājis, ka Sebastjans fon Divine, lai vieglas viņam smiltis, ir ticis izslēgts no ģimenes mantojuma, respektīvi, kabatas nauda vairs nesastāvēja no tūkstošiem galeoniem nedēļā, smalkās drēbes ātri nonēsājās un vienīgais mierinājums esot bijis Denijas Torrealbas, lai vieglas smiltis arī viņai, siltais klēpis. Un, ja ar šiem faktiem vēl ir par maz, lai spertu soli pār pašnāvības dzegu, vai

zinājāt, ka Sebastjans bijis saderināts ar meiteni vārdā Agnese? Ka tik šīs meitenes dēļ arī mantojums nav bijis „nogriezts”, ka tik viņas dēļ abi mūsu vismīļākie prefekti nebija nolēmuši mūžīgo laimi meklēt nāves skavās...

Lai nu kas ar viņiem notika, lai pie kurām debesīm viņi mirdzētu - novēlēsīm veiksmi, jo mūžīga mīlestība viņiem jau ir garantēta! Mirdziet pār mūsu galvām, zvaigznītes! Mirdziet!!!

Pasniedzēju attiecības ar studentiem – mīlestība vai... kas?

Mēs esam pieredzējuši daudz ko – personas, kuru orientācija ir nedaudz sagrozīta, studenti, kas mirst, pasniedzēji, kas lakstojas ap studentiem/ēm. Tieši tā! Jūs nepārslāpējaties, pasniedzēji lakstojas ap mums. Un es neesmu vienīgais, kas to ir pamanījis. Noteikti Jūs interesē – pamanījis – ko? Tad nu liksim kārtis galdā, uzdosim to vienīgo jautājumu, kas klejo skolas biežajās sienās neatbildēts – kādi nodomi ir slīdeņu torņa vecākajam uz jauno Denu Korneiju un, kas Kraukļanaga vecākajam ir tik bieži apspriežams ar Nīki O'Hāru? No drošiem avotiem esmu uzzinājis, ka daudzu meiteņu mīlulis Dens Ziemassvētku brīvdienas aizvadījis doktora Ferāno mājās. Ko, pie svētās Merlina bārdas, tas nozīmē? Vai tiešām pasniedzējs ir nelabojams pedofils, kura „drostaliņa” ir Dens? Tāpat mans drošais avots ir apgalvojis, ka Dena jaunās drēbītes nāk tieši no Dr. San Ferāno maka. Tā teikt – lai „aizbāztu muti” ar kaut ko skaistu. Nabaga zēns... Cerams, ka kāds viņu izglābs no šīs absurdās situācijas... Kur pazudusi viņa mīlule Nemriona Kolinsa? Kāpēc viņa neglābj savu mīloto spožās bruņās un baltu zirgu pie sāniem? Un ne mazāk intriģējoši notikumi risinās zem kraukļanagu plašajiem spārniem. Pēc gadiem jaunākais skolas darbinieks, pavisam droši, ir sapinies ar kraukļanagu populārāko studentu – Nīki. Kauns pa visu seju, ka skolas vadība šai sakarā neko nedara! Viņiem ir jāglābj negodā kritusi studente, jo no tikpat drošiem avotiem kā allaž esmu dzirdējis, ka Nīke nav vienīgā meitene, kas Konora priekšā pacēlusi svārkus augstāk nekā parasti. Un te nu es atkal vēlētos uzdot jautājumu – kāpēc Anastasija Romānova nerīkojas? Bet atbilde pati iepeldēja manā galvā – Konora kungs noteikti ir sagrozījis arī direktriesei gaišo galvu. Laikam jau tagad viss ir mūsu pašu studentu rokās – glābsim mūsu biedrus no negoda!

Džeimss Voliss, bijušais grifidors

vēsta par Dž. Volisa vecāku vēlmi dēlu dabūt pēc iespējas tālāk prom no mežonīgā jaunuļa Ārseta.

Džeimssam Volissam pasakām „atā” jeb „Ko noklusē Freijs Ārsets?”

Gada nogalē mūs pārsteidza ziņa par grifidora Džeimsa Volisa izslēgšanu un aiziešanu no skolas. Kurš gan nezina šo drāmas *karalieni*, visu laiku briesmīgāko prefektu un mazā Ārseta sirds valdnieku? Un tomēr – vai kāds zina, kas bija iemesls tam, ka skolai tika uzgriezta mugura vai varbūt otrādi, kāpēc muguru viņam pagrieza skola? Liekas, vienīgais cilvēks, kas varētu zināt atbildi uz šo jautājumu, ir slidenis Freijs, tomēr viņa lūpas mēmi klusē. Tāpēc nākas vien paļauties uz mani, ne-drošākajiem, ziņu avotiem, kas

Zinājāt, ka Freijs daudzās pirmziemniecēs iedvēš paniskas bailes? Un nav jau brīnums, kāpēc. Tāda slava, tāds izskats, tāds noslēpums, ko nēlaiž pār lūpām... Bet nekas, gan jau kādreiz mēs uzzināsim visu par visiem. Atslēgas vārds – laiks. Vēl tik mazā Freija sakarā vēlos piebilst, ka jaunais mežonis bija manīts Valentīndienas ballē ap kādas, līdz šim vēl nenoskaidrotas, personas kaklu. Freij - vai tiešām esi pamanījies tik ātri aizmirst Džeimsu? Kauns it nemaz nemoka?

Freijs Ārsets, slīdenis

Billijs Džo jau atkal „pielīmējies”?

Jā, baumas apstiprina, ka Billijs Džo no Elšpūša ir bezgalīgi samīlējis grifidoru kalambola komandas kapteinē Alijā Grotā. Varētu jau mēģināt par viņiem priecāties, bet... Vai es esmu vienīgais, kas redzējis puisi iemīlējamies gandrīz visās pārējās meitenēs?

Bet lai nu kā, vienu varu teikt droši – meitenes, nenokariet degunu, smuko matu īpašnieks pavisam noteikti pamanīsies drīz „atlimēties” no Alijas. Tāda ir viņa daba – kā vējš pūš, tā kociņš lokas. Viss atkarīgs no tā, cik īsi svārki būs viņa acu priekšā.

Augšā: Billijs Džo, elšpūtis
Blakus: Alija Grotā, grifidore

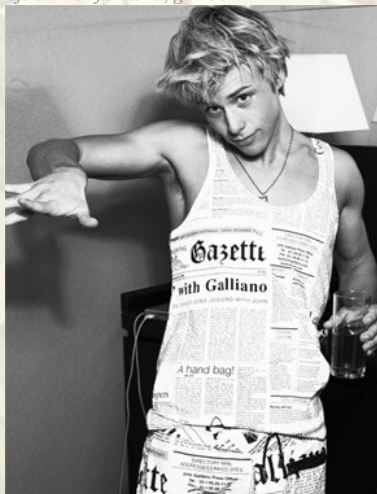
Kerija Halka pavedina pirmkursniekus? Fakti un minējumi!

Fakts – grifidoru aklā meitene ir manīta divvientulībā virtuves telpās ar mazo eņģelīti Gabrielu Greju. Fakts – viņu sarunas ir bijušas pārlietu draudzīgas. Fakts – Gabriels ir ļoti mīlīgs un lāča plaukstā liekams. Fakts – Kerijai jau agrāk ir bijuši sakari ar jaunākiem.

Minējums – meitene savas acu gaismas zuduma dēļ neatšķir pirmziemniekus no sestziemniekiem. Vai varbūt nemaz nevēlas atšķirt? Minējums – Kerija izmanto savu situāciju un cenšas

pavedināt vēl nesamaitāto jaunekli. Minējums - Kerija piedalās nelāgās derībās, kuru galvenais mērķis ir sāpināt mazus, jaukus puisīšus. Pēdējais minējums ir vistuvākais patiesībai, jo nesen manās dzirdīgajās ausīs nāca ziņas, ka grifidoru sestais kurss ir aizrāvies ar dažādām *netiklībām*. Lai nu kā tur arī būtu, Kerij, es iesaku tev visām šīm nelabajām lietām atnest ar roku! Un tomēr žēl man tevis - akla un ļauna.

Gabriels Grejs un Kerija Halka, grifidori

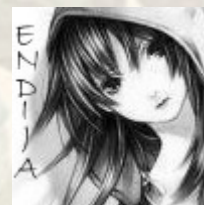
&

[Ziņas īsumā]

➤ Endija Strože - Rietumu torņa 'zvaigzne' joprojām cenšas pavedināt puisius.

[Mans ieteikums – dodies pie Billija Džo!]

➤ Džeks Bots manīts Vientuļnieku tornī vērpjam pasaules iekarošanas intrigas ar elšpūti Janu Luinu Hikari.

[Mans ieteikums – atrodiēt klusāku vietīņu!]

➤ Toms Lidmanis manīts aizdomīgās afērās ar Misiju de Fantomu.

[Man ieteikums – neļauj, Tom, Ilzei lasīt šo lapu!]

➤ Skolā ir atgriezušies Loops van Heltons un Vendija fon Grāfa. Gredzeni viņu pirkstos nav redzēti.

[Mans ieteikums – paziņot atklāti visiem, kur bijāt un kāpēc!]

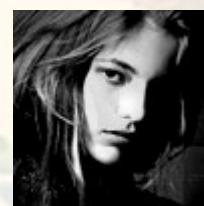

➤ Gabriēla Zaula manīta raudinām Artūru Vārdnesi. Salauzta sirds? Skarbi vārdi?

[Mans ieteikums – Artūr, nākošreiz neesi tāds mutautiņš!]

➤ Anna Elizabete Gillisa arvien biežāk ir redzēta grifidoru prefekta sabiedrībā. Vai mīlestība spēj apvienot niknus ienaidniekus?

[Mans ieteikums – noskaidrojiet attiecības un pavēstiet mums!]

➤ Grifidoru pirmziemnieces Alija Pārkere un Gabriēla Zaula „iekaro” ūdens virsmu.

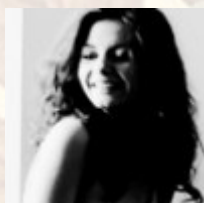
[Mans ieteikums – neļaujot ar Kristus spējām!]

➤ Kraukļanagi arvien apraud savu zaudēto koptelpu.
[Mans ieteikums – ejiet un izcīniet savu vietu zem saules!]

➤ Trofeju istaba arvien nav atjaunota pēc lāstu apmaiņas starp studentiem.

[Mans ieteikums – lieciet tiem mājas elfiem beidzot strādāt!]

➤ Enija Andersone ir manīta Toma Lidmaņa skavās vecajās trepēs.

[Mans ieteikums – pilnīgi nopietni, neļauj šai lapai nokļūt Ilzes rokās!]

➤ Slotu skapī ir izcēlies ugunsgrēks. Nezināmas izcelsmes dūmi un studenti, kas pazuduši, vēl pirms kāds ieradies.

[Mans ieteikums – esiet uzmanīgi, jo šī ir ļoti veca skola!]

- **Bibliotēkas Slēgtajā nodaļā ir izzagtas vairākas grāmatas.**

[Mans ieteikums – nu aizslēdziet tās durvis ar vairākām atslēgām!]

- **Anna Voitehoviča turpina lauzt kaulus – nelabojamas mazohisma pazīmes.**

[Mans ieteikums – ārstējies no tizluma!]

Saldais ēdiens — kas ir noslēpumainais grāfs Dorians Dragomirs?

Ar vētraiņu ierašanos mūsu skolu ir pagodinājis jaunais lielkvizitors Dorians Dragomirs. Kā zināms, tieši šī persona ir vainojama vai cildināma pie kraukļanagu lielās nelaimes. svarīgo notikumu neatbildēts grāfam šeit īsti ministrija vairs Romānovu? Un - šeit ir kaut kādā prefektu nāvi? Baumas ir dažas no tām. Dorians ir prefektus, jo tie ir nepareizajā vietā un ieradies gāzt skolas Dorians ir vampīrs! baumas ir salīdzinoši nesen no vecāki strādā mācēja šo to Tomēr, ja grāfs ir lai Burvestību apdraudētu mūsu

radījuma atsūtīšanu skolā - „dzīvo asiņu darbnīcā”? Man tas liekas pilnīgi absurdi un tomēr- vai kāds ir manījis Dorianu Dragomiru dienas gaismā? Lai ko slēptu viņa personība, mums ir jātur acis un ausis vaļā, jo slepkava arvien ir brīvībā!

Taču šo mums ēnā palika jautājums — ko vajag? Vai tiešām nepaļaujas uz vai grāfa atrašanās veidā saistīta ar abu

visdažādākās un, lūk,

nogalinājis abus pārsteiguši viņu laikā. Dorians ir direktisi Romānovu. Tiesa, pēdējās parādījušās kāda studenta, kura ministrijā un kurš pastāstīt tuvāk. vampīrs, tad kāpēc ministrija

dzīvības ar šāda

Materiālu sagatavojis – Pumpuriņš

Šis tas par Džeimsu Volisu

Jādomā, visi vēl lieliski atceras Grifidora bijušo prefektu, Džeimsu Volisu. Līdz šim viņš pasniedzēju acīs ir bijis īsts paraugzēns. Uzticami avoti (kuri vēlējās palikt anonīmi) ziņo, ka Džeimss Voliss ir bijis ilglaicīgs sakars ar Anastasiju Romānovu. Neilgi pēc abu mīlnieku šķiršanās Voliss ticis „izludināts” no skolas. Iespējams, pie vainas bijuši viņa sānsolī,

bet iespējams, kas cits, par ko vēl neviens nav dzirdējis.

Pēc skolas pamešanas kādu laiku par Džeimsu nekas nebija zināms. Ne draugi, ne radnieki nemācēja pateikt, kur slēpjas nepilngadīgais. Taču vēl nesen kāda meitene redzējusi viņu bērnu veikalā. Vai Voliss tur ir radis darbu, vai arī kādai no savām daudzajām draudzenītēm sagādājis bērnu, nav zināms.

Baumu līmenī kļūst arī runas, ka Džeimss ir kļuvis par kontrabandistu, lai spētu sevi uzturēt pats. Kāds paziņa pirms nedēļas redzējis Volissam ļoti līdzīgu tipu uz kravas kuģa, kas bija ceļā no Āfrikas. Kāds tuvs puisa draugs saka, ka Voliss ar naudu uz doto brīdi neesot problēmu. Es centos uzmeklēt Džeimsu Volisu, lai noskaidrotu patiesību, tomēr pēc mēnesi ilgajiem pūliņiem sadabūtas bija vien apkārt kļīstošas runas par Volisa dažādajām profesijām. Daži saka, ka viņš ir narkodīleris, daži, ka iznēsā pastu. Ir dzirdētas arī runas, ka puisis strādā par bārmeni. Lai kā arī nebūtu patiesībā, viens ir skaidrs — par slaveno Džeimsu Volisu baumo, un vēl ilgi baumos. Un diez vai tagad, kad viņš vairs nemācās Cūkkārpā, par viņu būs tik daudz ziņu, kā agrāk.

Sintija Zaļace

Anastasija Romānova, Cūkkārpas direktore

Bubuļu kambari #4 veidoja un palīdzēja sagatavot:

GALVENĀ REDAKTORE Emīlija Raiena

REDAKTORES VIETNIECE Ēna

LITERĀRIE REDAKTORI Leontīne di Mandrīni, Admirālis Benbovs

MĀKSLINIECISKĀ REDAKTORE Staburadze

REPORTIERI Frederiks Moitovānovs, Sintija Zaļace

ZIŅOTĀJI Anna Gillisa, Anna Voitechoviča, Artūrs Vārdnesis, Deonalds Bils Lengdons

SPORTA REPORTIERE Ilze Eira

ĪPAŠS PĀLDIĒS

- Vendijai Satīnai fon Grāfai, Mērijai Džeinai Riversnovai, Misijai de Fantomai, Allijai Alesonei, Endijai Strožei, Džūdai Ervantesai, Arlīnai Rogastai, Agnesei Dimantai, Tomasam Silveram, A. G. Devisam, Zvaigzņitei un Pumpuriņam.

Veidosim nākamo *Bubuļu kambari* kopā!

Rakstiet mums:

Žurnāla „Bubuļu kambaris” redakcija, Cūkkārpa, ar norādi - Emīlijai Raienai

